

Tuyển
truyện ngắn
**HIỆN ĐẠI
TRUNG QUỐC**

VĂN HỌC

Truyện Ngắn Trung Quốc - Nhiều tác giả

Hà Phạm Phú dịch

Trần Gia Đại Thiều - Uống trà
Mẫn Thanh Hoa - Ba quả trứng ung
Thúc Vân - AQ tìm vợ
Tam Thạch - Mắt Ngộ Không
Mạc Ngôn - Lời ngựa
Lịch Kiếm Đồng - Khẩu vị
Ôn Á Quân - Vợ là vàng
Vương Mông - Chó lành và chó dữ
Đàm Ca - Tắm hơi
Trương Tiểu Thiên - Tắm vé tàu tết
Đặng Nhất Quang - Rượu

Nguồn: <http://haphamphu.vnweblogs.Com>

Epub (02/2019): @lamtam, tve-4u.org

Uống trà

Trần Gia Đại Thiều

A Lục gặp lại bạn học cũ Trương Tam. Lâu ngày gặp lại, thành thử vô cùng khách khí. Vì là hai người cùng có thú uống trà nên A Lục kéo Trương Tam về nhà đối ẩm.

Bộ đồ trà nhà A Lục được chọn lựa kĩ, bàn trà làm bằng gỗ hồng, chạm trổ tỉ mỉ, ấm trà là loại gốm tía Nghi Hưng, chén trà Liên hoa bạch Triều Châu. Trần Tam tấm tắc khen đẹp.

A Lục nghĩ bụng, nghe nói mấy năm trước Trần Tam buôn bán thua lỗ phải đóng cửa công ty, nợ ngân hàng chồng chất. Nom cách ăn mặc đơn giản, liệu một đại gia có thể như thế được không? Thôi, hãm loại trà Thiết quan âm thường, kéo ông bạn nghĩ lại đau lòng.

Vậy là A Lục hãm một ấm trà Thiết quan âm thường.

Trương Tam nhìn A Lục chọn trà, hãm trà thì biết hương vị trà thế nào. Trương Tam nghĩ bụng, nghe nói mấy năm trước gặp vấn đề kinh tế, A Lục bèn giải giáp qui điền, đường đường một tổng giám đốc mà lại xa sút đến mức uống loại trà này sao?

Trương Tam luôn miệng khen trà ngon, để tránh làm cho bạn nghĩ lại đau lòng. A Lục nghĩ bụng, trà thế cũng bảo trà ngon? Trương Tam ơi, anh không được uống trà ngon bao lâu rồi?

Hai người nói chuyện thật giữ kẽ, chỉ nói những chuyện cũ.

Sau đó, Trương Tam đến nhà A Lục uống trà mấy ngày liền, cũng vẫn chỉ nhắc chuyện cũ, vẫn luôn miệng khen trà ngon.

Vợ A Lục nói, liệu có phải Trương Tam định gặp mình để vay tiền hay là nhờ vả việc gì đấy chẳng? A Lục nghe vợ nói thấy có lí, nhưng sau thăm dò thì không phải.

Vợ A Lục lại nói, hay Trương Tam thích loại trà nhà mình? Mình thấy không, lần nào anh ta cũng luôn mồm khen trà ngon, trà ngon. A Lục nghe thấy có vẻ đúng. Vậy vợ chồng mình biếu anh ta một cân, đều là người nghiện trà cả mà.

Ngày hôm sau Trương Tam lại đến, nhưng mang theo một cân trà, nói là trà Thiết quan âm người ta biếu, không biết có ngon không, đem đến cùng uống thử coi. A Lục định từ chối, nhưng Trương Tam đã mở niêm phong rồi. A Lục không tin là có người tặng, chắc anh ta bỏ tiền ra mua? Trương Tam ời, việc gì anh phải khổ sở thế?

Trương Tam đề nghị để anh ta tự tay pha ấm trà Thiết quan âm này.

A Lục rồi rít khen trà ngon.

Trương Tam nghĩ bụng, thế cũng là trà ngon sao? A Lục ời, bạn chưa được uống trà ngon từ bao lâu rồi? Loại trà này tuy ngon hơn trà nhà anh một chút, nhưng đâu phải là loại thật ngon. Để hôm nào đó sẽ mời anh uống loại trà thứ thiệt.

Một hôm, Trương Tam lại đến nhà A Lục uống trà. A Lục nói, chúng mình là bạn học cũ, cho nói thẳng nhé, thứ trà mọi khi chúng ta uống là vẫn để dùng tiếp khách thường, hôm nay mời anh uống trà ngon, nhưng đã nói rồi, anh đừng cho là tôi làm xiếc với anh. Trương Tam cười rồi lại cười.

Loại trà Thiết quan âm tuyệt hảo! Hương trà ngát ngậy. Uống một ngụm ngọt ở họng, dư vị ngân mãi.

Trương Tam luôn miệng khen trà ngon, trà ngon. Hai người nhìn nhau cười. Trương Tam nói, ngày mai mời anh đến nhà tôi uống trà.

Bộ đồ trà nhà Trương Tam cũng được chọn rất kĩ lưỡng. Bàn trà làm bằng gỗ hồng, trạm trổ tinh vi. Ấm gốm tía Nghi Hưng, chén Liên hoa bạch Triều Châu. A Lục hết lời tán dương.

Trà Thiết quan âm tuyệt hảo! Hương trà ngát ngậy, Nhấp một hớp thấy ngọt ở họng, dư vị ngân mãi.

A Lục luôn miệng khen trà ngon, trà ngon! Hai người đưa mắt nhìn nhau cười.

Rồi A Lục nói, Trương Tam, anh đúng là người yêu trà chân chính. Điều kiện kinh tế khó khăn, thế mà vẫn uống loại trà tuyệt thế này.

Trương Tam cười lớn, nói: Loại trà tôi uống đây đều là do ngân hàng đưa biếu. A Lục xỉu buồn. Trương Tam nói tiếp, năm ấy tôi vay tiền ngân hàng thế nào, lãnh đạo ngân hàng mới “quan tâm” đến tôi như thế chứ?

A Lục cũng cười to, nói: Trà nhà tôi cũng do người ta biếu đấy. Vấn đề kinh tế năm ấy, một mình tôi gánh vác, các bạn đồng僚 lẽ nào không “quan tâm” đến tôi.

Ha ha ha.

Hai người lại tiếp tục uống trà.

Ba quả trứng ung

Mãn Thanh Hoa

Lý Do được điều về huyện Lâm Hải làm huyện trưởng, coi như điều được gió, cá gặp nước. Mọi việc đều thuận lợi, chỉ có một việc làm cho Lý đau đầu, đó là việc tuyển chọn trợ lí. Vị huyện trưởng tiền nhiệm là Doãn Thuỷ thay đến ba trợ lí, từng bậc bội rửa: nhân tài Lâm Hải như lá mùa thu...

Tiểu Mã nguyên là phó văn phòng được chọn làm trợ lí huyện trưởng.

Hôm đó Tiểu Mã ngồi xe của huyện trưởng, cùng huyện trưởng đi đến khách sạn Hoa Thiên. Thực khách mà huyện trưởng mời là thị trưởng. Mỗi người một bình Chivat 22, chưa hết nửa giờ mà bình rượu đã gần hết. Huyện trưởng say rồi, nhưng thị trưởng mới đến độ.

Vì quan tâm đến sức khoẻ lãnh đạo, Tiểu Mã xin uống đỡ huyện trưởng, nào ngờ huyện trưởng dứt khoát gạt đi. Huyện trưởng và thị trưởng lại nâng li và giốc cạn.

Tiểu Mã nghĩ huyện trưởng quá say rồi bèn giành lấy li rượu uống thay.

Đồ trứng ung! Huyện trưởng mắng Tiểu Mã. Cuối cuộc rượu thì huyện trưởng say mềm.

Ngày hôm sau, Tiểu Mã quay trở về văn phòng.

Xã trưởng Hồ mở tiệc mời huyện trưởng Lý. Tiểu Vương theo Lý huyện trưởng đi dự tiệc ở khách sạn Thu Hương.

Vương là trợ lí thứ hai của huyện trưởng Lý. Tiệc ê hề, chủ tiệc thì cúc cung, thời gian kéo gần hai giờ, Lý huyện trưởng ngà ngà say. Lúc ấy chủ tiệc mới thấy ngon miệng. Mấy lần huyện trưởng gợi ý để trợ lí uống thay, nhưng Tiểu Vương sống chết từ chối. Là vì cậu ta sợ lại dẫm phải bước chân của Tiểu Mã.

Đồ trứng ung! Huyện trưởng nổi quạu, cuối cùng thì lại say mềm.

Ngày hôm sau, Tiểu Vương trở lại phòng tuyên truyền làm việc.

Thế là cậu Đường trở thành trợ lí thứ ba của huyện trưởng.

Khách sạn cao cấp Đào Hoa Vận khai trương, mời Lý huyện trưởng đến cắt băng khánh thành, Đường đi dự tiệc cùng huyện trưởng.

Nữ chủ nhân tuổi chạp bốn mươi, vẫn sắc nước hương trời, lại có phần từng trải, liếc mắt đưa tình, khoé thu ba sóng sánh. Lý huyện trưởng là tay lão luyện tình trường, tần số trái tim cộng hưởng, có vẻ như say.

Đường nghiên cứu bài học của hai kẻ bị huyện trưởng mắng là “trúng ung”.

Uống rượu hầu cấp trên, dù có say chết cũng phải uống, nếu không hậu hoạ khôn lường. Loại rượu ấy không ai uống thay được. Tiểu Mã trở thành “trúng ung” là không hiểu điều đó.

Uống rượu với cấp dưới, ấy là chiếu cố, cần gì phải uống say, với đám làng nhàng ấy để trợ lí đáp lễ, thế đã là giữ thể diện cho bọn họ lắm rồi. Người trợ lí có năng lực là người biết xuất hiện đúng lúc để bảo vệ lãnh đạo, để lãnh đạo có sức khỏe phục vụ cách mạng. Tiểu Vương trở thành “trúng ung” là vì không biết điều đó.

Thủ trưởng uống rượu với cấp trên, không được phép uống đỡ, thủ trưởng uống với cấp dưới, phải uống thay. Đó là những tổng kết Đường rút ra được từ tai nạn của hai người đi trước, xem đấy là cẩm nang giúp anh tự tin khi làm trợ lí.

Chủ khách sạn không có chức quyền gì hiển nhiên có thể coi là cấp dưới, vì thế Đường liền mình xông ra xin uống rượu thay thủ trưởng. Huyện trưởng Lý gạt đi, nhưng Đường nghĩ, thủ trưởng giả bộ vậy thôi, nên đưa tay giành lấy li rượu, nào ngờ huyện trưởng giữ chặt, thế là li rượu đổ, rượu làm ướt cả áo huyện trưởng và nữ chủ nhân.

Đồ trúng ung! Lý Do hốt hoảng dùng khăn thấm rượu trên áo người đẹp. Hôm ấy Lý huyện trưởng say, còn bà chủ say mềm, Lý huyện trưởng một mình đưa bà về phòng nghỉ.

Hôm sau, Đường trở lại phòng dân chính nơi cậu đã ra đi.

Lý Do buồn bực, quyết định không cần trợ lí nữa, từ đó đến nay vị trí ấy vẫn bỏ trống.

AQ tìm vợ

Thúc Vân

Kể từ hôm bị ni cô mắng “đồ tuyệt tự”, AQ cứ buồn mãi không thôi.

Dân gian nói, có ba việc phạm tội bất hiếu, thì tuyệt tự là tội lớn nhất. Nghĩ rằng mình có thể còn có máu mủ ở nước ngoài, AQ bèn tra đại từ điển Các giòng họ thế giới, nhưng không tìm thấy họ Q. Sao có thể cam tâm chịu không có người nối dõi.

Muốn có người nối dõi thì phải lấy vợ.

- Vợ, lấy vợ... AQ lẩm nhẩm.

Ni cô thì không thể, vì đã bị hoà thượng xơi rồi.

Em gái của Triệu Tứ thì xấu quá. Con gái Thất Tẩu thì phải chờ dăm năm nữa. Vợ goá Đoàn Tường thì chuyên ngủ với thằng cha đầu trọc, chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, còn vợ cha tú tài thì mắt có nốt ruồi... Mụ Ngô lâu lắm rồi không gặp, chẳng biết ở đâu, đáng tiếc là chân hơi thô.

Làng Vị quả thật không tìm được đàn bà con gái hợp với AQ.

Vậy là AQ tìm đến Trung tâm môi giới hôn nhân.

Sau khi đăng kí ít lâu, AQ được sắp xếp gặp một cô tô môi đỏ chót.

- Vợ, đàn bà...AQ lẩm nhẩm.

Cô gái ngồi trước mặt AQ.

- Xin hỏi anh Q, tài khoản của anh mấy con số? Biệt thự có mấy cái? Ô tô có mấy chiếc?

Cô gái từng từng hỏi, ngửa người trên chiếc sôpha, một tay cầm cái gạt tàn, một tay kẹp điếu thuốc lá. Bàn tay nõn nà khẽ nhấc lên, khói thuốc phun ra từ đôi môi đỏ, từng vòng từng vòng lan toả, tan trên đầu AQ.

AQ nhìn những tàn thuốc lá bay về phía mình, cứ nghĩ đôi môi tô son đang chìa ra.

"Đàn bà, đàn bà..."- AQ nghĩ.

Đột nhiên cô gái giật thót mình:

- Anh Q, trên đầu anh có... Anh bị bệnh đường tình dục à?

Cô gái tái mặt, tuột tay đánh rơi chiếc gạt tàn, rú lên bỏ chạy mất.

- Mả mẹ nó, đàn bà với chả phụ nữ... AQ rửa thắm.

Lần gặp gỡ ấy để lại trong lòng AQ một vết thương, lòng tự trọng bị tổn hại.

AQ nghĩ, có lẽ tìm vợ trên mạng tiện hơn, hai bên không nhìn thấy nhau, sẽ tránh được chuyện khó chịu như vừa rồi.

Vậy là AQ đến trạm internet, đặt cho mình một nickname "Anh Q đẹp trai phong lưu", cái tên nghe có vẻ từng trải, chín chắn.

Q vào mạng tìm mục tiêu. Bắt gặp một nickname "Thiên tiên mm", AQ nhấp chuột, gửi cho mm một đoá hồng.

"Thiên tiên mm" đáp lại bằng hai khuôn mặt đỏ ửng.

AQ thấy lòng nhộn nhạo, lập tức gửi tiếp cặp môi tô son.

mm gửi lại một dấu hỏi kinh ngạc, ý nói thế nghĩa là gì, người ta vừa mới quen.

Chàng Q không kìm nổi lòng, đáp anh muốn ngủ với em.

- Hả?

Mm kêu to khiến các bạn chat đều quay lại nhìn.

Khi AQ thấy trên màn hình hiện lên hai chữ "lưu manh" thì đã bị người quản lí túm cổ tống ra ngoài.

- Mả mẹ nó chứ, dám đánh bố mày à...

Vết thương lòng AQ xưng tấy. Đồ đàn bà thói thân làm bộ đoan chính...

Gặp mặt thì tên tò, lần mò trên mạng thì nguy hiểm, nghĩ đi nghĩ lại AQ bèn quyết định đăng báo tìm vợ.

It ngày sau, AQ nhận được hàng mớ thư cầu hôn. Chàng lạc vào một mê hồn trận. Sau khi phân tích so sánh, AQ chọn một cô mặt hoa da phấn, mắt hai mí, xinh đẹp như một diễn viên điện ảnh. Hai

bên trao đổi thư từ độ nửa tháng, tình cảm nồng nàn, người đẹp bèn hẹn gặp mặt, địa điểm tại chùa Thổ Cốc trong núi.

AQ thấy khó nghĩ, chùa Thổ Cốc đâu phải nơi trai gái tình tự. Ngẫm nghĩ một lát, AQ vỗ trán kêu có cách rồi.

AQ đội mũ lệch che nửa trán, thuê xe đón người đẹp rồi phi lên đường cao tốc, phong cảnh thật hữu tình.

Chàng dẫn nàng đi siêu thị, nhà hàng, thăm mỹ viện, thẻ tín dụng biến thành âm. Người đẹp dường như đã quên bém việc hẹn đi chùa Thổ Cốc.

Đêm xuống, ruột AQ ngứa ngáy.

Người đẹp ngỏ lời cảm ơn anh Q, chuẩn bị quay về.

AQ ngăn người hỏi:

- Sao lại vội về sớm vậy?

Người đẹp cười gỡ mái tóc giả, nheo mắt khiêu khích:

- Anh Q, chẳng lẽ anh không nhận ra tôi?

AQ định thần nhìn, cười cười rồi kêu lên:

- Ô, ra là cô... ni cô?

Người đẹp không cười nữa, khoác ba lô lên vai, bước đi mấy bước rồi dừng lại, giơ tay vẫy vẫy, nói:

- Cảm ơn anh Q đã mua tặng nhẫn.

Rồi tiện tay sửa lại mái tóc giả, ném lại cho AQ một câu:

- Đồ AQ tuyệt tự, lại còn muốn lấy vợ, có mà nằm mơ.

AQ bước lên mấy bước, nhổ một bãi nước bọt:

- Về nhanh đi, hoà thượng... à đạo diễn... đang chờ đấy.

Thốt ra được những câu ấy, AQ thấy lòng nhẹ nhõm.- Mả mẹ nó, vợ... đàn bà, một lũ báo hại.

AQ lúng búng trong miệng, bước đi, bất ngờ thấy một nữ diễn viên điện ảnh trên tấm áp phích nhìn thẳng vào AQ mà cười.

Mắt Ngộ Không

Tam Thạch

Ngộ Không mất khá nhiều thời gian mà vẫn không tìm được việc làm. Không việc làm, Ngộ Không bèn đi ngao du khắp nơi. Hôm ấy đang đi lang thang, Ngộ Không thấy một người làm xiếc khỉ. Con khỉ thật giỏi, nó biết nhào lộn, biết làm trò cười và cuối cùng biết cầm bát sắt xin tiền người xem. Rất nhiều người xem ném cho nó tiền xu. Tiếng tiền xu va vào bát làm vang lên những tiếng leng keng, Ngộ Không nghe thật thích tai.

Ngộ Không nghĩ, mình là vua khỉ, nếu đi làm xiếc khỉ hẳn phải giỏi hơn anh chàng kia và chắc chắn phải kiếm được tiền nhiều hơn.

Đúng vào lúc Ngộ Không định đi làm xiếc khỉ thì thầy Đường Tăng đến.

Sau khi đi Tây Thiên lấy kinh về, thầy Đường Tăng đến huyện Lão Hồ Lĩnh làm *huyện trưởng*. Lần này thầy tới tìm Ngộ Không là để mời theo làm trợ lí.

Ngộ Không nói, con không làm được quan, phải chăng thầy thấy con không có việc làm nên chiếu cố để con có miếng cơm ăn, nhưng con không thích để thiên hạ dè bỉu là ăn cơm bố thí.

Đường Tăng nói, Ngộ Không, con có *hoả nhãn kim tinh*, quan tốt quan xấu nhìn cái là biết, con đi dậy khỉ có phải lãng phí tài năng không?

Ngộ Không nghe Đường Tăng nói thế bèn theo về huyện Lão Hồ Lĩnh, chuyên trách bí mật theo dõi sự liêm khiết của các quan chức.

Sở dĩ Ngộ Không có đôi mắt hoả nhãn kim tinh, ấy là do được luyện bầy bầy bốn chín ngày trong lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân. Về việc này không chỉ có người ở dưới quả đất mà cả các thần tiên trên trời đều biết rõ, không một chút hàm hồ. Nghe nói Ngộ Không không có tài phá án, nhưng mắt Ngộ Không thì độc, nhìn cái biết ngay ai là quan tham, ai là quan tốt. Trong con mắt Ngộ Không, quan tham là yêu quái, chỉ cần Ngộ Không nói đó là yêu quái, chắc chắn điều tra ra hàng lô tội trạng của quan tham.

Một lần trong phòng làm việc của Đường Tăng, Ngộ Không gặp một *hương trưởng* đến hội báo công việc. Đợi vị *hương trưởng* đi khỏi, Ngộ Không bèn nói với Đường Tăng rằng vị *hương trưởng* nọ là yêu quái.

Đường Tăng bảo, không phải, vị *hương trưởng* này là điển hình liêm khiết ở huyện. Ngộ Không cãi, con nói là yêu quái, nhất định là yêu quái, thầy không tin thì cho người đi tra xét. Đường Tăng cho người điều tra, phát hiện vị *hương trưởng* tham ô mấy chục vạn tệ.

Còn có một vị *cục trưởng* công tác rất tốt, là lao động tiên tiến, ở huyện có mấy công trình lớn đều do vị ấy phụ trách. Nhưng Ngộ Không lại bảo vị ấy là yêu quái. Lần này Đường Tăng không còn hoài nghi, phái ngay người đi điều tra, điều tra ra vị *cục trưởng* tham ô mấy trăm vạn tệ.

Ngộ Không làm việc khiến Đường Tăng rất hài lòng, nên thường cho Ngộ Không đi theo mỗi lần công tác. Không chỉ mỗi lần đi công tác mà cả đi tiệc tùng Đường Tăng cũng đem Ngộ Không theo.

Một lần Ngộ Không theo thầy Đường Tăng đi dự tiệc. Chủ tiệc là một vị *cục trưởng* họ Trư, Đường Tăng bảo là cháu của Bát Giới. Ngộ Không vừa nhìn, thấy ngay *cục trưởng* Trư là yêu quái.

Ngộ Không là người không đội trời chung với yêu quái, tiệc vừa tan bèn nói với Đường Tăng. Đường Tăng nói, không thể thế được, cháu của Bát Giới sao lại có thể thành yêu quái. Ngộ Không khẳng khái, con nói yêu quái là yêu quái, thầy không tin thì cử người điều tra.

Sau đó Đường Tăng phái người đi điều tra, nhưng không thấy có tội trạng gì, ngược lại thấy *cục trưởng* Trư có rất nhiều thành tích. Đường Tăng bèn nói với Ngộ Không, thế nào con, ta đã nói *cục trưởng* Trư không phải là yêu quái mà. Ngộ Không không tin, làm sao có thể như thế được, con nhìn rõ gã là yêu quái, có gì tra xét không ra.

Sau này, Ngộ Không lại gặp *cục trưởng* Trư, nhìn vẫn thấy anh ta như xưa, không thay đổi. Ngộ Không bèn bám với Đường Tăng, nhưng Đường Tăng không nghe nữa.

Có một lần Ngô Không đến gặp Đường Tăng để báo cáo công việc. Lúc đó cửa phòng khép hờ, Ngô Không là người thô lỗ, không biết lễ nghĩa, bèn đẩy cửa bước vào. Ngô Không nhìn thấy một người dáng vẻ là quan chức đang nhét chiếc phong bì vào túi Đường Tăng. Thấy Ngô Không, người đó vội vàng bỏ đi. Ngô Không bèn hỏi, thưa thầy, người đó là ai. Đường Tăng đáp, đó là một *phó hương trưởng*. Ngô Không nói, người đó là yêu quái. Đường Tăng bảo không phải yêu quái, người đó là lực lượng kế cận, thầy chuẩn bị đề bạt lên *hương trưởng*. Ngô Không bèn vận thần nhớn nhìn Đường Tăng, khiến thầy sờn cả gai ốc.

Ngô Không nói, thưa thầy có phải trong chiếc phong bì lúc nãy có tiền không?

Đường Tăng mắng, con chỉ nói bừa, đây là tài liệu báo cáo của người ta.

Ngô Không lại nói, nếu là tài liệu báo cáo thì thầy lấy ra cho con xem.

Đường Tăng làm mặt giận, thế này là thế nào, đến cả thầy con cũng kiểm tra à?

Ngô Không đành ngậm miệng.

Sau hai lần ấy, nhiệt tình của Ngô Không nguội hẳn, mỗi khi rỗi việc đều bỏ đi chơi.

Một lần Ngô Không đang đi dạo trước cửa khách sạn thì thấy có cô gái hấp tấp đi vào.

Cô gái rất đẹp, nhưng cái đẹp có vẻ ma quái. Ngô Không nhận ra đó không chỉ là một yêu quái, mà hơn nữa, đó chính là Bạch Cốt Tinh năm nào ở Lão Hồ Lĩnh. Ngô Không liền đuổi theo sau. Cô gái mở cửa bước vào một gian phòng. Ngô Không bèn nhảy vào, quát lớn, Bạch Cốt Tinh, thử xem hôm nay mi chạy đằng nào? Con đàn bà nhìn thấy Ngô Không thì sợ quá, toàn thân mềm nhũn. Đúng lúc Ngô Không rút gậy Như Ý vung lên thì Đường Tăng xuất hiện, đứng che trước cô gái.

Đường Tăng quở trách Ngô Không, chuyện gì vậy, sao lại vung gậy Như Ý với một cô gái yếu đuối?

Ngộ Không nói, thưa thầy, con đàn bà này là Bạch Cốt Tinh trên Lão Hổ Lĩnh ngày xưa.

Đường Tăng mắng, con lại nói bừa rồi, Bạch Cốt Tinh trên Lão Hổ Lĩnh bị con đánh chết từ tám hoánh nào rồi cơ mà.

Cô gái oà khóc với Đường Tăng, nói rằng gã thầy em đẹp, định bõm xôm với em, bị huyện trưởng phát hiện nên giờ vu em là yêu quái.

Đường Tăng dịu giọng, Ngộ Không, như vậy là con sai rồi. Nếu con muốn đàn bà, sư phụ sẽ tìm cho con một người để con kết hôn, không thể làm chuyện vi phạm pháp luật thế này được...

Ngộ Không chẳng đợi Đường Tăng nói hết, bước ra khỏi khách sạn.

Trước cửa khách sạn, Ngộ Không nhìn thấy người làm xiếc khỉ. Con khỉ rất khéo, lúc thì nhào lộn, lúc thì chọc cười, cuối cùng thì cầm bát đi xin tiền. Ngộ Không nhìn mãi, nhìn mãi thấy người làm xiếc biến thành thầy Đường Tăng, còn Ngộ Không thì biến thành con khỉ bị điều khiển.

Ngộ Không bèn nhổ một sợi lông khỉ, thổi nhẹ, chiếc lông khỉ biến thành cái kim. Ngộ Không dùng chiếc kim đó đâm mù con mắt có thể nhìn ra yêu quái.

Sau đó trên Hoa Quả Sơn có một Hầu Vương bị mù.

Sau đó Sa Hoà Thượng từ xa ngàn dặm vội vã tìm đến Hoa Quả Sơn.

Sa Hoà Thượng hỏi Ngộ Không, sao lại tự đâm mù mắt mình. Ngộ Không đáp, mắt không nhìn thấy là mắt sạch.

Lời ngựa

Mạc Ngôn

Hình như có một chiếc chổi lông cực to quét qua quét lại trên mặt khiến tôi tỉnh giấc. Trước mắt hiện lên một chiếc bóng to lớn động đậy như một mảng tường thành. Một làn hơi nóng quen thuộc làm tôi giật thót mình. Tôi tỉnh hẳn ngủ.

Những hình ảnh của cuộc sống hiện đại bỗng bị đẩy lùi, ánh sáng chói chang của mặt trời chiếu sáng bức tường vàng ố của 30 năm trước. Trên tường một chú gà trống màu sặc sỡ đứng giữa đám cỏ khô xào xạc cất tiếng gáy. Trước bức tường là đồng cỏ mạch khô, nơi đó đám gà mái thi nhau bới cỏ tìm những hạt mạch rơi rụng. Còn có mấy con bò bị buộc vào những chiếc cọc, cỏ thả thõng ợ cỏ nhai lại, nom như đang trầm tư mặc tưởng. Những chiếc cọc cong queo dính đầy lông bò. Mặt tường bôi đầy những vết phân bò.

Tôi ngồi bên đồng cỏ, có thể đưa tay ra là vuốt ve được mấy con gà, nếu vươn mình một chút là có thể sờ được mấy con bò. Nhưng tôi chẳng vuốt ve gà hoặc bò. Tôi ngửa mặt ngó nhìn chú ngựa đen, một chiến hữu thân thiết của tôi, trên mõng có đóng dấu chữ Z99, bị mù, lòng nặng trĩu những tâm sự. Nghe nói chú ngựa này do quân đoàn dã chiến thải ra, bây giờ kéo xe cho đội sản xuất. Đó là chú ngựa có công lao lớn ở trong thôn.

- Này ngựa, hoá ra là chú mày!

Tôi nhảy khỏi đám cỏ, hai tay choàng ôm lấy chiếc cổ to lực lưỡng của nó. Hơi ấm và mùi mồ hôi ngựa khiến trái tim tôi đập rộn ràng, nước mắt ứa ra lăn trên gò má.

Đôi tai chú ngựa rùng lên, với giọng từng trải nói:

- Đừng thế, đừng thế anh bạn trẻ. Tôi không thích nhìn bộ dạng cậu thế này, mà cũng không cần phải thế. Thôi ngồi xuống đi, ngồi xuống tôi nói chuyện cho mà nghe.

Chú ngựa lắc nhẹ cổ, tôi cảm thấy người mình nhẹ bẫng bay lên khỏi mặt đất rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên đồng cỏ mạch. Cái chỗ mà chỉ cần thò tay ra là có thể ve vuốt đàn gà, vươn người ra là có

thể ve vuốt bày bõ. Tôi hiểu người bạn xa cách đã 30 năm không gặp. Vẫn cái dáng ngày xưa: vàng trán to và cứng, thân hình vững chắc, tứ chi thon dài, cặp móng tròn, chiếc đuôi to, và đôi mắt không hiểu vì sao cứ nhắm nghiền. Và thế là nhiều chuyện cứ như hiện ra ngay trước mắt tôi.

Tôi đã nhiều lần nhổ lông đuôi ngựa để làm dây đàn. Thế nhưng nó cứ đứng yên, im lặng như bức tượng. Tôi đã nhiều lần cưỡi trên lưng nó đọc sách. Nó không hề động đậy, y hệt như một chiếc thuyền lớn. Tôi đã nhiều lần bắt mòng bắt ve cho nó, nhưng nó chỉ lặng lẽ vô tình, đến biểu lộ một chút tình cảm để tỏ lòng cảm ơn cũng không có, lạnh lẽo như một bức tượng đá. Tôi đã nhiều lần khoác lác trước đám trẻ trong thôn về nó, bịa đặt ra những chuyện oai hùng về nó, rằng nó đã đưa vị chỉ huy trưởng binh đoàn xông pha nơi trận tiền, lập những chiến công hiển hách, nhưng nó không tỏ thái độ gì, câm lặng như một khối thép. Tôi đã nhiều lần thỉnh giáo các bậc bô lão trong thôn, muốn biết lai lịch nó, đặc biệt muốn biết vì sao nó bị mù, nhưng chẳng ai nói cho hay. Tôi đã đoán mò không biết bao lần về đôi mắt mù của nó, cũng không biết bao lần vuốt ve cổ nó, hỏi: “Này ngựa, chú ngựa thân mến, hãy nói cho ta biết vì sao đôi mắt chú bị hỏng? Phải do bệnh đau mắt đỏ? Hay do chim ưng mổ?” Nhưng tôi có hỏi đi hỏi lại ngàn lần vạn lần, nó vẫn không trả lời.

- Lần này tôi sẽ trả lời cậu.

Ngựa nói. Cặp môi mềm ướt cử động nặng nề để lộ ra bộ răng trắng bóng bị cỏ mạch mài mòn. Hơi cổ đã lên men trong dạ dày ngựa phả ra làm tôi ngây ngất. Giọng nó thật buồn dường như phải đi qua một đoạn đường dài xa khúc khuỷu mới bật ra được. Giọng nó làm cho tôi mê mẩn, ngây ngất, làm cho tôi kinh ngạc, giống như được nghe tiếng trời, vì thế không thể không lắng nghe.

Ngựa nói:

- Cậu biết không, ở Nhật Bản có một câu chuyện nổi tiếng về đôi mắt. Nghệ nhân Harujo, một nữ danh cầm bị người ta huỷ hoại dung nhan và chọc thủng mắt. Học trò và cũng là người tình của cô do thế cũng đã tự chọc hỏng mắt mình. Còn có một chuyện cổ nữa.

lhofushi sau khi biết chuyện mình tự giết cha, cướp mẹ bèn tự làm mù đôi mắt. Mã Văn Tài ở thôn các cậu vì không muốn lấy vợ, cũng không muốn đi lính đã dùng bụi đá làm mù mắt. Điều đó chứng tỏ rằng ở trên đời này có một loại người mù là nhằm để trốn tránh một thứ gì đó, hoặc để chiếm hữu một thứ gì đó hoặc là để hoàn mĩ hoặc để trừng phạt đã tự nguyện làm hỏng đôi mắt mình. Đương nhiên tôi biết cậu không thích những chuyện đó, cái cậu muốn biết nhất là vì sao tôi lại mù...

Nói đến đó, ngựa trầm ngâm. Hiển nhiên là muốn để cho câu chuyện cũ cay đắng hiện về. Tôi im lặng chờ đợi, trong những giờ phút như thế này có nói gì cũng bằng thừa. Ngựa nói tiếp:

- Mấy chục năm trước, tôi đúng là một chiến mã. Dấu ấn in trên móng tôi chứng thực điều đó. Nổi đau khi miếng sắt nung đỏ áp vào móng tôi cho đến giờ vẫn còn bỏng rát. Chủ nhân của tôi là một viên võ quan oai vệ. Không chỉ tướng mạo anh ta mạnh mẽ, anh ta còn đầy thao lược. Tôi luôn yêu mến anh ta như yêu người tình của mình. Một hôm anh ta ngang nhiên để một người con gái sặc mùi son phấn cưới lên lưng tôi. Đầu tôi bốc lửa, tôi lao vào trong rừng, đâm vào những thân cây chắn đường hất tung cô nàng xuống đất. Viên võ quan đã dùng roi da đánh tôi, mắng tôi là đồ mắt mù... Từ đó tôi quyết định không bao giờ mở mắt nữa.

- Hoá ra là người giả mù!

Tôi nhẩy khỏi đám cỏ reo lên.

- Không, tôi mù thật rồi.

Ngựa nói xong những lời đó bèn quay lưng bước về con đường vô tận tối tăm, không một lần quay đầu lại.

Hà Phạm Phú dịch (Từ tuyển truyện ngắn 2000- 2001)

Khẩu vị

Lịch Kiểm Đồng

Cục trưởng Trương không thích ăn mặn, đó là chuyện mấy trăm con người toàn cục này đều biết, chẳng là bí mật gì. Không thích ăn mặn thì không ăn, có chuyện gì đâu, mỗi người một khẩu vị.

Thói quen không ăn mặn của cục trưởng Trương đã có từ lâu. Nghe nói ngày nhỏ gia đình cục trưởng rất nghèo, thường không có tiền mua muối, vì thế tạo nên thói quen, hễ nhìn thấy mùi muối là nôn, mà đã nôn là nôn thốc nôn tháo.

Cục trưởng Trương là người đứng đầu cơ quan, nắm các công việc quan trọng hạng nhất là Tổ chức nhân sự và xây dựng công trình, cán bộ cấp trên đến thì phải tiếp đón, chủ thầu mời không thể không đi, cán bộ công nhân viên kết hôn, sinh con mời không thể không đến. Và như thế, tiệc tùng liên miên như dòng suối dài không dứt.

Ở đơn vị, mỗi lần tiệc tùng, chỉ cần có mặt Cục trưởng, trừ phi phải tiếp lãnh đạo cấp trên, còn thì khỏi phải bàn, các món ăn đều trăm phần trăm là món nhạt. Những người cùng ăn uống với Cục trưởng lần đầu đều rất miễn cưỡng, nhưng một lần hai lần, nhiều lần thành quen, chẳng để ý nữa, để chiều mọi người, trước khi vào tiệc nhà hàng đặt cho mỗi người một đĩa muối để tự điều vị. Cục trưởng nhìn thấy bất chợt cau mày, nhưng mọi người cũng chẳng để ý.

Cách đây ít hôm, cấp trên điều về cục một thanh niên vừa tốt nghiệp đại học Khoa học Xã hội và Nhân văn họ Mã, gọi là Mã Lương.

Buổi tối cơ quan mở tiệc đón nhân viên mới. Trừ Cục trưởng, còn trước mặt mỗi người đều đặt một đĩa muối. Khi bắt đầu bữa tiệc, Mã Lương nói:

- Xin lỗi, tôi không ăn mặn!

Nói rồi bèn đứng dậy tự mình cất đĩa muối. Mọi người mãi chuyện phiếm, chẳng ai để ý thấy Cục trưởng lại hết sức quan tâm, mỉm cười hài lòng. Bữa tiệc hết sức náo nhiệt, ai nấy ăn uống thật

vui vẻ. Cục trưởng phá lệ, uống vô khối rượu, còn vỗ vai Mã Lương, khiến mọi người không hiểu ra làm sao, cứ nói Cục trưởng say thật rồi.

Ngày hôm sau, trong cuộc giao ban cơ quan, Cục trưởng tuyên bố bổ nhiệm Mã Lương làm thư kí Cục trưởng. Mọi người đoán già đoán non, cái chân thư kí Cục trưởng để khuyết hai năm nay, Mã Lương vừa về cơ quan liền được bổ nhiệm chắc phải là người nhà Cục trưởng nếu không cũng là người nhà của các vị lãnh đạo chủ yếu ở thành phố hay ở tỉnh. Mấy người nhắm nhe cái ghế chánh văn phòng càng chẳng hiểu mô tê rằng rửa làm sao, đành ngửa cổ than trời rằng, chỉ tại cái vận của mình không tốt.

Từ đó về sau, mỗi lần yến tiệc, nếu có cục trưởng Trương và thư kí Mã Lương là không có đĩa muối nào được bày lên. Mọi người cảm thấy rất rõ rằng, chỉ cần có Mã Lương là Cục trưởng Trương uống rượu rất hăng và ăn rất ngon.

Mấy năm sau, từ thư kí Cục trưởng, Mã Lương được đề bạt lên chức Chánh văn phòng.

Rồi qua mấy năm, từ Chánh văn phòng, Mã Lương được đề bạt lên chức Cục phó.

Làm đến Cục phó, khẩu vị của Mã Lương không thay đổi, vẫn giữ thói quen ăn nhạt. Chỉ có điều mọi người không hiểu là sao nhà Mã Lương mua muối hình như nhiều hơn nhà khác. Có người hỏi mua muối làm gì nhiều thế thì Mã Lương cười đáp: “Ông bà già nhà tôi ưa ăn mặn”.

Mọi người đều nghĩ Mã Lương thật có hiếu. Tiếng tăm của Mã Lương càng ngày càng nổi.

Mấy năm nữa trôi qua, Cục trưởng Trương về hưu.

Được Cục trưởng Trương ra sức giới thiệu và vận động, Mã Lương được bổ nhiệm Cục trưởng, trở thành người đứng đầu đơn vị.

Tại bữa tiệc mừng Cục trưởng mới, theo lệ mọi người không đặt cho Mã Lương đĩa muối. Khi bữa tiệc bắt đầu, Cục trưởng Mã đột nhiên đứng dậy, đưa tay vẫy cô phục vụ, yêu cầu đưa lên đĩa muối.

Mọi người vô cùng băn khoăn, không biết Cục trưởng cần muối để làm gì.

Lập tức muối được đưa lên. Cục trưởng Mã đặt đĩa muối trước mặt, rồi rắc rất nhiều lên phần thức ăn của mình.

Thư kí Lưu ngồi bên cạnh Cục trưởng kinh sợ nói:

- Cục trưởng Mã, chẳng phải anh không thích ăn mặn cơ mà? Thế có lẽ quá nhiều, em lấy cho anh món khác nhé.

Cục trưởng Mã lập tức ngăn lại. Mọi người không hiểu đều đổ mắt nhìn Mã Lương, làm như người trước mặt họ là người từ hành tinh khác tới.

Cục trưởng Mã nhìn mọi người nói:

- Tôi không ăn mặn à? Thật không? Sao tôi không nhớ ra nhỉ?

Rồi Cục trưởng Mã lắc lắc đầu, nói:

- à, tôi nhớ ra rồi, trước đây có chuyện đó. Tuy nhiên tôi đã đổi khẩu vị, nào nào nào, mọi người tùy thích, uống đi, ăn đi!

Cục trưởng Mã vừa nói vừa khua đĩa gấp thức ăn chấm muối, nói:

- Ngon lắm, ngon lắm. Tôi chờ bữa này gần mười năm đấy.

Mọi người thi nhau chúc mừng cục trưởng, chỉ có điều mọi người không hiểu khẩu vị của Cục trưởng quen bao nhiêu năm nay mà nói thay là thay ngay được?

Vợ là vàng

Ôn Á Quân

Nếu như người đàn bà ấy không đến thì mọi chuyện đã tốt.

Người đàn bà ấy là vợ mới cưới của Thiên Lương. Cô ta đến vào buổi chiều thu muộn. Sự xuất hiện của người đàn bà làm cho không khí tẻ lạnh của nơi đây loạn cả lên. Cô ta hồi hộp chờ đợi chồng, khi gặp chẳng biết nói gì, chỉ cười.

Thiên Lương gặp vợ, không chút tỏ ra vui mừng, còn bực bội hỏi:

- Cô đến đây làm gì?

Cô vợ mỉm cười hỏi lại:

- Sao em không lên thăm anh được?

Cô nhớ Thiên Lương, vừa cưới được ít hôm đã chia tay, xa nhau hơn nửa năm, không nhớ mới là kì.

Thiên Lương sầm mặt nói:

- Sao không báo trước?

Cô vợ xịu mặt, nụ cười vụt tắt, nói hờn:

- Người ta muốn làm cho mình vui, sao mình không hiểu?

Thiên Lương không đáp, câm như hến. Ngược lại mấy người bạn cùng đào vàng với Thiên Lương là Đại Bảo, Hữu Tài, Toả Toả mắt sáng lên, vội vàng dỡ túi đồ của vợ anh ta, sàng sái pha nước, kéo ghế mời ngồi. Thiên Lương mặt nặng như chì, vắt chiếc khăn ướt đưa cho vợ, cô nàng giận dữ không cầm. Đại Bảo nháy mắt ra hiệu cho Hữu Tài và Toả Toả, chuồn ra ngoài để lại căn phòng nhỏ cho đôi vợ chồng trẻ.

Cô vợ vẫn không cầm khăn, Thiên Lương liền lau mặt cho cô, khiến cô thấy mềm lòng không còn cứng lại nữa. Cứng lại nữa thì quá đáng. Cô vợ cho như thế là chồng muốn làm lành với cô. Cô tự bảo mình rằng, những lời nói lúc này không phải thực lòng Thiên Lương, anh ta không nhớ cô thì mới kì. Trước mặt mấy gã đàn ông kia, nếu anh không nói thế e không có chí khí đàn ông. Đàn ông phải ra dáng đàn ông, nhi nữ tình trường có người ta cười vào mũi.

Người đàn bà hiểu rõ chồng mình, trước mặt người khác thì làm ra vẻ cứng rắn, khi không có ai thì hết sức chiều chuộng, nồng nàn. Anh ta yêu nàng mới tự tay lau mặt cho nàng. Nỗi hờn giận trong lòng người đàn bà bị chiếc khăn ướt lau sạch, nhưng cô vẫn ngậm miệng không nói, cô chờ nghe anh chồng nói với mình. Hai người cưới nhau hồi tháng chạp năm ngoái, gần gũi nhau chưa được bao lâu thì anh chồng bỏ vợ ở nhà một mình, theo bạn lên núi A Nhĩ Kim đào vàng, từ đó đến nay chưa về qua nhà một lần, nói không nhớ vợ là nói dối, chắc chắn mỗi lần nằm mơ là anh ta lại nhớ đến cô.

Thiên Lương vẫn bức bối trong lòng, vừa lau mặt cho vợ vừa nói:

- Đáng ra cô không nên đến đây vào lúc này.

Cô vợ chợt thấy lo, nhìn Thiên Lương. Cô vẫn chưa hề thấy Thiên Lương vui, xem ra không phải chồng cô giả bộ. Bất ngờ những giọt nước mắt ứa trào, ướt đầm mặt. Giọng cô run run:

- Anh nói vậy là có ý gì? Người ta nhớ đến thăm mà không được à? Hay là anh chán em rồi?

- Không phải thế, không phải thế?

- Không phải thế thì là cái gì?

- Để anh nói cho mà nghe- Mối Thiên Lương nở ra một nụ cười, nhìn là biết rạn ra- Anh muốn nói, lúc này bận lắm, sợ không chăm sóc được em, ở đây toàn đàn ông, một mình em là đàn bà, sợ em buồn...

- Ai cần anh chăm sóc, người ta có đủ tay chân- Người đàn bà thấy lòng ấm áp khi nghe những lời Thiên Lương, nhưng vẫn cứng giọng- Nếu anh chán tôi thì tôi về.

Người đàn bà nói xong bèn đứng dậy, sẵn sàng bỏ đi thật.

Thiên Lương ôm lấy eo cô vợ, ghé tai nói nhỏ:

- ý anh không phải như vậy, em có biết không, anh nhớ em chết đi được.

Những động tác và lời nói của Thiên Lương làm cho cô vợ thấy nóng bừng cả người. Cô nhắm mắt chờ đợi những cử chỉ âu yếm của chồng. Cô biết mỗi lần người cô nóng bừng lên thì chỉ có chồng cô mới giúp cô dịu lại được. Người đàn ông giống như một bác sĩ có

thể chữa khỏi thứ bệnh đó cho người đàn bà. Quả nhiên Thiên Lương dường như hiểu được điều đó, bèn ôm cô vợ thật chặt, chỉ hận không thể hoà ngay được vào cô...

Đột nhiên Thiên Lương lỏng tay, khẽ thở dài.

Cô vợ ngoái đầu lại nhìn, nước mắt rùng rùng, trân trân nhìn người đàn ông của mình, không hiểu sao anh ta lại thở dài. Người đàn ông của cô không nói, cô cũng không hỏi. Hỏi nhiều là không tốt.

Bữa tối do vợ Thiên Lương làm, không cần đám đàn ông giúp đỡ. Cô muốn cho những kẻ xa nhà gần một năm nay được ăn một bữa cơm đàn ông hoàng. Cô tự tay nhào bột mì làm các món ngon, không ngại mệt nhọc. Đám đàn ông bỏ nhà đến nơi hoang sơn này, bữa đực bữa cái, chịu cực chịu khổ chẳng là vì vợ con thì vì ai. Cô thương chồng mình, cũng xót thay những người đàn bà khác, đã đến đây nấu cho họ một bữa cơm nóng để họ thấy đàn bà là không thể thiếu được, vì vậy cô tình nguyện làm.

Đám đàn ông ngấm nghĩa người đàn bà nhào bột mì. Rồi Đại Bảo kêu Thiên Lương đi nhóm lửa, bảo Hữu Tài và Toả Toả đi thu dọn căn nhà kho làm phòng nghỉ cho hai người. Đám đàn ông đặc biệt chăm chú chỗ nghỉ cho người đàn bà, vừa làm vừa tán bậy bạ. Đặc biệt Đại Bảo cười nói oang oang, đứng chỉ trỏ không hề động tay.

Người đàn bà ở trong nhà đổ bưng mặt khi nghe đám đàn ông tán bậy bạ bên ngoài, nhưng vẫn thích nghe.

Cơm đã làm xong, đám đàn ông xì sục ăn, người đàn bà nghe mà sượng bụng.

Đám đàn ông ăn no bụng rồi, đột nhiên không biết làm gì. Mọi khi ăn xong thì lăn ra nằm, bàn chuyện công việc hoặc tán chuyện đàn bà. Nhưng hôm nay thì khác, vợ Thiên Lương đến, đám đàn ông buộc phải ém nhẹm những sự thô tục lại...

Người đàn bà theo chồng bước ra khỏi nhà, bên trong nở ra một trận cười không mấy trong trẻo. Thiên Lương lão đảo như uống rượu say, cùng người đàn bà của mình đi về phía phòng riêng.

Người đàn bà bật lửa châm đèn, quay ra định khép cửa. Thiên Lương giữ cô ta lại, nói nhỏ:

- Đừng đóng vội.

Cô vợ nhìn chồng, ngồi bệt xuống thảm cỏ, chỉ muốn nằm. Thiên Lương từ khi bước vào phòng vẫn đứng. Một lúc sau nói:

- Em đứng dậy, ra ngoài dạo một lúc.

Cô vợ do dự một chút rồi cũng đứng dậy, theo chồng bước ra khỏi căn nhà nhỏ. Bước ra khỏi nhà, đột nhiên cô vợ nói:

- Chưa tắt đèn, để em vào tắt.

Người chồng nói:

- Không cần, cứ để cho sáng.

Người vợ vòng ôm lấy tay, Thiên Lương rung mình như bị ong đốt, gạt ra:

- Đừng, bọn họ ở sau nhìn thấy.

Cô vợ ngoái nhìn lại, thấy ba người vẫn đứng ở cửa dõi theo, lấy làm kinh hãi.

Trăng lên. Hai người đi một thôi dài. Cô vợ ngoái nhìn lại thấy căn nhà chìm vào bóng đêm, bèn ôm lấy cánh tay chồng.

- Mình nhìn kìa, chú quạ ngồi gốc cây đa đấy.

Thiên Lương ngược nhìn trăng, hỏi:

- Hôm nay ngày mười lăm à?

- Mười sáu, hôm qua mười lăm.

- Sao trăng tròn thế nhỉ, sáng đến phát tởm.

Cô vợ giữ Thiên Lương lại:

- Nếu mình không thích thì ta về đi.

- Đi tiếp đi.

- Em hơi lạnh.

Thiên Lương ôm lấy vợ. Trăng sáng chiếu rọi phong cảnh núi A Nhĩ Kim thật là đẹp, như thể dát lên một lớp vàng. Cô vợ cảm thấy rung động, nói:

- Nếu như vàng núi A Nhĩ Kim cũng nhiều như cỏ ở đây thì các anh đỡ vất vả nhỉ?

Thiên Lương vẫn ôm chặt vợ trong lòng, nói:

- Đáng ra em không nên lên đây.

Người vợ trần ra khỏi lòng chồng:

- Thế là thế nào? Từ lúc em đến đây anh nhắc đi nhắc lại mãi câu này. Em nhớ anh. Thiên Lương, anh nói thật đi, nếu anh chán em thì em sẽ đi ngay đêm nay. Em không sợ, có trăng, em sẽ xuống núi.

Thiên Lương khẽ thở dài, giơ tay kéo vợ vào lòng, nhưng cô vợ vùng ra.

Người chồng sững người một lúc, quay người, nhìn vàng trắng sáng trong, nói:

- Một tháng nữa trời sẽ lạnh, nước đóng băng, bọn anh sẽ chia vàng sa khoáng rồi về nhà, về nhà...

Giọng Thiên Lương mỗi lúc một nhỏ, người vợ cảm thấy khác lạ, ngó nhìn thấy mặt chồng đầy nước mắt. Cô ngã vào ngực chồng, hít thở mùi mồ hôi của chồng, nói:

- Em hiểu lòng mình, nếu không nhớ thì việc gì em phải vượt đường xa đến đây, đúng không?

Im lặng một lúc lâu, Thiên Lương mới nói:

- Nhưng không phải hoàn toàn như vậy.

- Thế anh ngại tốn tiền à? Em biết anh kiếm được đồng tiền vất vả thế nào, em không tiêu phí đâu.

- Tiền thì rất quý rồi, không có tiền thì treo niêu. Vì tiền anh mới phải lặn lội đến đây.

- Em đi không lấy tiền của bố mẹ... cũng không...

- Em không hiểu rồi, không phải là chuyện tiền. Anh muốn nói...

- Chuyện gì anh nói toạc ra xem nào?

Cô vợ cảm thấy nghi ngờ, không hiểu sao chồng không muốn cô đến thăm, chẳng rõ vì chuyện gì.

- Mà em... vừa mới lấy anh.

- Anh nói lằng nhằng gì thế, vợ mới càng muốn gặp chồng, anh không muốn đàn bà à?- Cô vợ sốt ruột giục- Đi xa quá rồi, em mỏi chân rồi, mà cái đệm họ lót cứng quá...

Hình như Thiên Lương không để lọt tai lời vợ, lẩm bẩm:

- Vợ bọn họ là cái thá gì, đều là mấy mụ già... còn em là cô dâu mới...

- Không hề gì, đệm cứng cũng chả sao, bất quá năm bảy hôm, có cả đời đâu mà lo. Chỉ cần ngủ với anh, nằm chỗ nào cũng được.

- Vợ Đại Bảo ấy à, để ba lần không được con trai, già khờ làm sao so với cô được. Cô trẻ, lại là cô dâu mới, đám ấy làm sao bì được. Vợ Hữu Tài thì khô như que củi, mồm rộng răng hô, nom mà phát kinh - Thiên Lương vuốt ve tóc, mặt vợ - Mình nhìn mình mà xem, tóc đen mượt, da trắng ngần...

Cô vợ càng nghe càng không hiểu chồng nói gì. Cô sờ trán chồng, nói:

- Anh mệt rồi, mình quay về nghỉ đi, em buồn ngủ lắm rồi.

Nói rồi người vợ liền cảm thấy ngượng, mặt nóng rực.

- Em là vợ anh, dù có già cũng không...

- Thiên Lương...

- Ngủ à? Vội gì, bây giờ anh chưa muốn ngủ, mình đi dạo nữa nhé? Em xem trăng đẹp biết bao, anh đưa em đi xem chỗ bọn anh đào vàng, cũng không xa đâu.

Cô vợ không sao hiểu rõ ý chồng, sao anh ta không nóng ruột nhỉ, xa nhau hơn nửa năm rồi, còn đợi cái gì. Nhưng cô vợ không thể từ chối, đành theo chồng đi đến bên một hồ nước, xung quanh đầy những hố cát, đụn cát, những dụng cụ làm nghề quang vớt bừa bãi. Cô vợ chưa bao giờ nhìn thấy người ta đãi vàng, nên những thứ công cụ linh tinh này chẳng rõ làm sao người ta đãi được vàng.

- Để anh làm em xem, rất đơn giản.

Thiên Lương lấy sức xúc một ít bùn cát trong hồ nước rồi đãi, một lúc sau vốc nắm cát sạch đưa cho vợ xem.

- Em nhìn này, những vẩy sáng lóng lánh là vàng đấy.

Cô vợ đón lấy nắm cát nhìn kĩ, chỉ thấy những hạt cát nhỏ, tuyệt không thấy vẩy vàng ở đâu.

- Em không nhìn thấy gì cả.

- Đây này, dưới ánh trăng nhìn không rõ, nếu là ban ngày, dưới ánh mặt trời em sẽ thấy.

Cô vợ tiếp tục nhìn, vẫn không thấy gì, bèn nói:

- Thôi để mai xem, vả lại còn mấy ngày nữa, vội gì. Có thời gian em còn ra xem các anh đào vàng chứ.

Thiên Lương đã định bước, đột ngột dừng lại:

- Cô nói gì? Cô định ở đây mấy ngày kia à?

Cô vợ ngạc nhiên:

- Đi hai ngày xe, một ngày leo núi, chỉ để ngủ một đêm thôi sao?

Thiên Lương dần giọng nói:

- Không được, ngày mai cô phải về.

- Tại sao?

Cô vợ thấy tủi thân, gần một năm không gần gũi, vậy mà. Cô không hiểu rõ ý chồng mình thế nào, bèn nói dối:

- Em không về, em sẽ ở lại đây.

- Cảm ơn!

Thiên Lương đột nhiên nổi nóng. Người vợ biết chồng giận thật sự. Cưới nhau chưa lâu, ở với nhau chưa nhiều, nhưng chưa bao giờ cô thấy chồng như vậy. Cô cảm thấy hụt hẫng.

Thiên Lương mắng vợ:

- Không khiến cô ở lại, cô lại muốn ở lại, xem ra cô và đám ấy cùng một ruộc, sao trước đây tôi không hiểu cô, cô là đồ rẻ rách, thật không biết xấu hổ, lại còn muốn thành đàn ông khác...

Thoạt đầu cô vợ không kịp phản ứng gì, những lời mắng của chồng giáng xuống như búa bổ khiến đầu óc cô mụ đi. Nhưng khi nước mắt tràn ra, trí tuệ cô hồi phục, bản năng cô muốn cự lại chồng cho ra nhẽ. Lời lẽ của anh chồng thật quá đáng, ai mà chịu đựng nổi. Nhưng cô vợ có cảm giác có gì đó không bình thường, có lẽ công việc đào vàng khiến anh ta căng thẳng quá, vì thế cô đến

thăm làm anh ta không chịu đựng nổi. Nghĩ lại, ngay khi cô mới đến, tâm trạng anh ta đã không vui, nhưng cuối cùng thì là chuyện gì?

So với anh chồng, cô vợ có vẻ tỉnh táo hơn, nén lòng dịu giọng nói:

- Em lấy anh, em là vợ anh, trong lòng chỉ có anh, làm sao em có thể làm những việc bại hoại gia phong được. Thiên Lương, anh quá mệt phải không? Đừng nói linh tinh nữa, về đi, em sẽ làm cho anh vui.

Thiên Lương cũng nhận ra mình quá đáng, bèn đưa tay vỗ trán nói:

- Tôi làm sao thế này, điên rồi chẳng? Ngủ mê chẳng? Chà, dạo này quá mệt mỏi.

Cô vợ tin rằng mình đã đoán đúng, may lúc này không quá nóng, chồng ra ngoài làm ăn vất vả, áp lực lớn. Cô là vợ anh ấy, cần phải hiểu anh ấy. Cô nắm lấy tay chồng, bảo chàng quay về.

Nhưng Thiên Lương vẫn không muốn quay về. Anh kéo vợ đi xem chỗ đào vàng. Không có cách nào khác, cô vợ đành phải đi theo. Dưới ánh trăng cô nhìn thấy những hố đào chẳng theo qui tắc nào hết, há hốc đen ngòm. Cô vợ không thể nào tin được, thứ vàng sáng lấp lánh lại được đào từ những chiếc hố thế này. Những cảm giác thần bí về vàng đột ngột biến mất trong cô.

Khó khăn lắm mới kéo được Thiên Lương quay trở lại. Tắt đèn, cô vợ buồn ngủ không mở nổi mắt, nhưng vẫn cởi quần áo, mở rộng thân thể cho người đàn ông của mình ra cày ải.

Ánh trăng luồn vào từ cửa sổ trải trên nền đất, khôu gợi như da thịt người vợ. Thiên Lương bị kích động, bèn cởi phăng quần áo, đè chặt lên nàng.

Trăng bên ngoài sáng như nước, những chỗ trăng chảy đến giống như đầm nước, có người nhón bước đi qua phát ra những tiếng ẩm ướt.

Thiên Lương nghe tiếng chân người rất nhẹ bên ngoài, một cảm giác ngạt thở ào đến, bất ngờ mềm nhũn trên bụng vợ. Sau đó mặc cho người vợ cố gắng hết sức cũng không hùng dũng trở lại được.

Người đàn bà mệt mỏi, thiếp đi. Nhưng người đàn ông không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà tối thui. Tâm trạng anh ta rối như tơ vò.

Đêm yên ắng lạ. Người chồng lắng nghe hơi thở của vợ, biết cô không ngủ ngon giấc. Có việc gì làm cho cô không yên nhỉ.

Cô vợ giật mình bị chồng khế đánh thức. Trong phòng vẫn còn ánh trăng. Cô vợ nghĩ anh chồng lại muốn chuyện ấy, bèn ôm chặt lấy anh ta. Thiên Lương đẩy cô ra, giục nhanh mặc quần áo. Cô vợ không biết đã xảy ra chuyện gì, chưa kịp hỏi thì Thiên Lương đã ném cho cô toàn bộ xống áo.

Chờ vợ mặc quần áo xong, Thiên Lương mới nói, anh sẽ cùng cô về quê. Cô kéo tay anh ta hỏi:

- Sao không chờ đến mai chào bọn họ một câu rồi đi?

Thiên Lương gạt đi:

- Không nói nữa, không nói nữa, đi nhanh lên.

Cô vợ không chịu, bây giờ cô mới tin chắc, trong bụng chồng có chuyện gì, nếu không sao từ lúc cô đến anh ấy lại có biểu hiện khác thường, bây giờ còn đòi đi ngay, không thềm giải thích. Cười xong ở với nhau được hơn một tháng, hơn nửa năm không gặp vợ, tại sao anh ta không ham muốn? Lòng sinh hồ nghi, cô vợ nhất định không chịu đi. Thiên Lương bắt đầu cuống, nhưng không dám làm to sợ gây tiếng động. Cuống, Thiên Lương ôm đầu gục xuống, nước mắt chảy ròng.

- Cuối cùng có chuyện gì, Thiên Lương anh phải nói rõ, nói rõ tôi mới đi.

Thiên Lương ngẩng bộ mặt đẫm nước mắt, nói trời sáng rồi chúng ta muốn đi cũng không đi nổi. Toả Toả còn dễ nói, Đại Bảo và Hữu Tài dứt khoát sẽ không để chúng ta đi. Nếu đi thì cũng phải để vợ ở lại cho bọn chúng ngủ, mới đi được. Lần trước vợ Đại Bảo đến, đêm hôm sau tất cả cùng ngủ với cô ta mà, hẹn nhau rồi, vợ ai đến cũng phải chia nhau mỗi người ngủ một lần, đừng hòng ăn quyết người ta.

Cô vợ bây giờ mới ngã ngửa, lòng đau như cắt:

- Anh cũng ngủ với cô ấy à?

Thiên Lương gật đầu thừa nhận.

- Thảo nào anh không muốn tôi!

Nước mắt người đàn bà lại chảy, người đàn ông của mình đi ngủ với người đàn bà khác, làm sao chịu nổi. Nhưng thật lạ, người đàn bà không thể nổi giận được, cô biết rằng ở đây, trong điều kiện thế này người đàn bà có ý nghĩa thế nào đối với người đàn ông cả năm xa nhà.

- Không, anh muốn em, cả ngày cả đêm.

Thiên Lương ôm lấy vợ. Người đàn bà gật đầu, thu xếp đồ đạc.

Lúc này trăng đã mờ dần, chân trời màu xanh nhạt đã lấp ló.

Khi trời sáng rõ, Thiên Lương và vợ đã đi được khá xa.

Đột ngột người vợ hỏi chồng:

- Anh thật muốn bỏ phần vàng sa khoáng của mình à?

Thiên Lương không đáp, nắm chặt tay vợ bước nhanh.

Cô vợ nói:

- Tiếc thật đấy, đào gần một năm, mất bao nhiêu là công sức...

Thiên Lương nói với vợ rằng, anh cảm thấy vợ còn quý hơn vàng nhiều. Vợ chính là vàng của anh ta. Anh ta đã sai lầm một lần rồi, không thể sai lầm tiếp, không thể vàng của lòng mình mất đi ánh sáng lấp lánh.

Hà Phạm Phú dịch từ Tiểu thuyết nguyệt báo 6- 2006

Chó lành và chó dữ

Vương Mông

Bonxon nuôi hai con chó, một con đặt tên là Cutor, một con đặt tên là Pator. Cutor là một con chó ngoan, hễ thấy người là sủa mừng, rới rít ngoáy đuôi, liếm tay khiến mọi người đều thích. Pator là một con chó dữ, hễ gặp người là cắn, hàm răng nhọn ngáp sâu vào chân người ta vẫn không chịu buông tha. Đã nhiều lần Bonxon dạy cho con Pator một bài học, nhưng nó vẫn cứ chứng nào tật ấy. Giận quá, Bonxon bèn tống nó vào vườn sau, chuẩn bị xin Hội bảo vệ động vật phê chuẩn, xin xử Pator tội chống lại loài người và cho chết bằng một mũi kim thuốc độc.

Bất ngờ đêm đó nhà có trộm. Cutor thấy kẻ trộm nhảy từ trên mái nhà xuống lại ngỡ là khách quý bèn rới rít vẫy đuôi, cuống quýt nhảy quẩn quanh chân, liếm mãi vào đôi giày của tên trộm. Gã trộm bức mình co chân đá một nhát vào đúng chỗ hiểm của Cutor. Gã chó đau quá sủa lên ăng ẳng, ngã lăn ra đất. Vì không thuộc đường, tên trộm mở nhầm cửa nhảy vào vườn sau. Pator không cần biết nấp tẻ ra sao, bèn gừ lên một tiếng, xù lông xông vào tên trộm, ngoạm chặt lấy gã và giữ cho đến lúc người nhà ông chủ tóm gọn tên trộm mới thôi.

Ông chủ rất vui, quyết định mỗi tháng thưởng thêm cho Pator thịt bò sống 20 cân, sườn cừu 20 cân, thịt thủ lợn 20 cân, lại còn đeo cho Pator một sợi dây màu hồng. Còn đối với Cutor, ông chủ vô cùng thất vọng, nên thường xuyên bỏ đói, nếu có cho ăn thì cũng chỉ cho một ít cơm thừa canh cặn. Vì bị đá trúng vào dái mất khả năng con đực, Cutor bây giờ cum cúp, cúp tai cúp đuôi, thi thoảng mới dám sủa vài tiếng để bày tỏ niềm nuối tiếc thừa nào.

Pator tự cho mình công cao, hễ gặp người là cắn, hễ thấy thịt là cướp. Đã mấy lần Pator cắn người qua đường, cắn nhân viên bưu điện đưa thư, cắn người làm vườn, cắn người nấu bếp khiến Bonxon phải bồi thường và nộp phạt. Càng ngày Pator càng cắn nhiều người. Bonxon quyết định trừng phạt và giảm khẩu phần ăn của gã. Nào ngờ, mấy hôm sau vì không được ăn ngon, Pator bèn

chạy ra phố, gặp người là cần. Pato cần phải một em thiếu nhi, cần trúng con gái ngài thị trưởng, cần cả ngài chánh án. Bơnxơn giận lắm bèn vớ một thanh gỗ nện cho Pato một gậy. Ai có thể ngờ được, Pato nổi xung xông vào cần ông chủ của nó. Bơnxơn kêu toáng, con chó phản chủ, phản chủ, rồi vội vàng đi viện tiêm thuốc sát trùng và thuốc phòng dại.

Từ bệnh viện về, Bơnxơn dặn người nhà xích Pato lại, rồi chuẩn bị dây thừng trói treo lên cây sủi giảo. Theo luật pháp hiện hành thì chỉ cần hai người làm chứng, rằng chó cắn người là nó sẽ bị xử tội chết.

Nhưng đến lúc chuẩn bị treo cổ Pato thì Bơnxơn đổi ý. Ông chủ ra lệnh miễn tội chết cho Pato. Từ nay trở đi, Pato sẽ bị xích ở vườn sau, mỗi ngày cho ăn 200 gram, để nó đủ duy trì cuộc sống không bị chết đói. Ông chủ nói với người quản gia: “Giữ lại để sau có khi cần dùng.”

Hà Phạm Phú dịch

Tắm hơi

Đàm Ca

Xin kể một chuyện về tắm hơi.

Mùa thu vừa rồi, tôi có việc phải tìm Hạ Đoàn Kết để thương lượng.

Hạ Đoàn Kết là bạn học của tôi, đã rời biên chế nhà nước để đi buôn từ mười mấy năm trước, bây giờ làm Tổng giám đốc Siêu thị Sao đỏ ở Bảo Định. Siêu thị Sao đỏ Bảo Định là một thương hiệu lão làng, có một hệ thống cửa hàng, lợi nhuận thu được hàng năm đều rất lớn. Thường ngày tôi ít có việc gặp gỡ Hạ Đoàn Kết. Lần này vừa gặp mặt, anh ta nửa đùa nửa thật nói:

- Ông Đàm này, chỉ khi nào có việc ông mới chịu gặp tôi, không thì cấm có thấy mặt. Vậy hôm nay ta phải uống một chút gì đó!

Tôi nói:

- Uống thì uống, nhưng nói chuyện công việc trước. Vậy là tôi nói chuyện xin việc cho người làng. Hạ Đoàn Kết là một tay có máu nghĩa hiệp, bảo:

- Chuyện vặt. Ông yên tâm, tôi bảo xong là xong. Ngày mai ông nói thẳng bé ấy đến làm việc.

Xong chuyện chúng tôi mới hỏi han nhau về công việc làm ăn. Thì ra mấy năm nay việc buôn bán của Hạ Đoàn Kết cũng không mấy suôn sẻ, người ngoài nhìn vào tưởng là lúc nào cũng vớ bẫm, chứ mấy ai biết nổi tân khổ ở đằng sau. Chuyện con cà con kê nhoáng cái thì trời sập tối. Hai chúng tôi bèn đi đánh chén, lẽ dĩ nhiên không thể thiếu món rượu. Uống cả hai đều ngất ngư. Đoàn Kết bảo bây giờ thì đi hát. Tôi xua tay gạt đi, rằng mù âm nhạc, không muốn làm trò cười. Ngấm ngấm một lát, Hạ Đoàn Kết nói:

- Không hát thì thôi, mình đi tắm hơi.

Tôi thấy hơi nhức đầu, xông hơi có lẽ tốt, bèn đồng ý. Hạ Đoàn Kết cười:

- Vậy thì chúng ta đi.

Chúng tôi thanh toán rồi rời nhà hàng. Lái xe của Hạ Đoàn Kết đưa xe đến đón. Vừa bước lên xe thì điện thoại di động của Hạ réo vang. Vừa nghe đầu dây bên kia nói xong, Hạ Đoàn Kết liền biếc sắc mặt, nói một hơi:

- Được rồi, tôi đi, tôi đi ngay, tôi đi ngay.

Hạ Đoàn Kết tắt điện thoại, rầu rĩ nói:

- Ông bạn già, hôm nay tôi không hầu được ông bạn rồi. Cậu lái xe hàng của tôi đâm phải người không biết sống chết thế nào, tôi phải đến tận nơi xem sao. Mấy hôm nay toàn những chuyện dở hơi.

Tôi vội nói:

- Thôi, cậu đi lo việc của cậu đi, tôi về nhà đây.

Hạ Đoàn Kết lắc đầu nói:

- Không được, tôi đã mời ông đi tắm, ông phải đi. Vẫn là tôi mời mà. Hạ Đoàn Kết nói xong liền móc điện thoại, bấm số gọi cho em trai là Hạ Đoàn Trung. Giọng Đoàn Kết oang oang:

- Bạn học của anh, ông anh Đàm của chú. Chú biết đấy. Chú lập tức đưa anh Đàm đi tắm hơi. Đơn vị anh có việc, anh không đi được. Tốt rồi. Bây giờ anh cho xe đưa anh Đàm đến chỗ chú.

Xong, Hạ Đoàn Kết bảo tôi:

- Bây giờ lái xe đưa ông đến trung tâm tắm hơi Kim Hải Ngạn, thẳng em tôi sẽ đến ngay.

Tôi vội vàng nói:

- Cậu có việc thì cứ đi đi, việc gì phải đưa mới đón.

Đoàn Kết nói:

- Tiện đường mà.

Xe của Hạ Đoàn Kết đưa tôi đến nhà tắm hơi ở Kim Hải Ngạn rồi vội vã lao đi. Tôi ngồi ở sảnh đợi Hạ Đoàn Trung. Chưa đến mười phút thì Hạ Đoàn Trung đến, vừa thấy mặt tôi đã rối rít ông anh, ông anh, rất nhiệt tình. Mấy năm nay tôi chưa gặp Hạ Đoàn Trung. Cậu ta làm hiệu phó một trường trung học, nghe đâu cũng kiếm ăn được. Sau mấy câu xã giao, tôi đứng dậy giục:

- Thôi, anh em mình đi tắm đi!

Hạ Đoàn Trung ngó đồng hồ, xin lỗi nói:

- Xin ông anh đợi em mấy phút nữa. Chờ mấy cậu bạn đang đến. Tôi lại ngồi xuống đợi. Một lát sau có một người dáng cao gầy, vừa vào đến sảnh đã gọi to tìm Hạ Đoàn Trung. Hạ Đoàn Trung vội đáp, rồi giới thiệu tôi với gã. Sau mấy lời chào hỏi xã giao, tôi biết anh bạn cao gầy là bạn học của Hạ Đoàn Trung, hiện làm thư kí của một vị Trưởng ban thuộc chính quyền thành phố. Tôi nghĩ thầm, công việc thư kí chắc là vất vả, phải thức đêm thức hôm viết báo cáo, diễn văn nên gầy thế này. Viên thư kí móc thuốc chìa cho chúng tôi:

- Các anh hút một điếu nhé?

Tôi từ chối, không hút. Viên thư kí vừa tự châm thuốc vừa nói chờ thêm một người bạn nữa. Vậy là ba chúng tôi lại ngồi chờ. Chờ như vậy cho đến lúc đến đủ sáu người. Tôi sốt ruột nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối, sợ về muộn vợ thế nào cũng cần nhằn. Mấy hôm nay vợ tôi đang chuẩn bị tết nhất, lúc nào cũng lo tôi gặp chuyện gì đó khả nghi bên ngoài nên lần ào về muộn cũng tra hỏi. Hạ Đoàn Trung nhìn sắc mặt tôi chắc đoán ra bèn kêu người phục vụ nói:

- Bố trí cho vị khách này tắm trước.

Nhưng tôi vẫn cứ băn khoăn, tại sao đi tắm hơi mà lại chờ nhiều người thế này? Không phải ăn tiệc sao cứ phải chờ đủ mới được? Nhưng tôi cũng chẳng khách khí làm gì bèn đi tắm trước. Cởi truồng, tắm truồng. Đầu tiên là tắm hoa sen cho sạch, rồi xông hơi, xông hơi xong rồi mát sa. Mát sa cho tôi là một gã gầy khảnh, nghe giọng là người miền nam. Hỏi thì biết là người Ôn Châu. Tôi nghĩ, Ôn Châu là một nơi giàu có, sao cũng có người đi làm nghề mát sa? Lại nghĩ, nơi nào mà không có người nghèo, vì thế không lấy gì làm lạ nữa. Bàn tay người Ôn Châu rất to, đang xoa bóp thì nghe có người hỏi:

- Có vị nào là Đàm đại ca không nhỉ?

Tôi vội vàng đáp là có thân tôi đây. Một người to đen bước qua màn hơi hơi nước mù mịt vào, cúi xuống nhìn tôi cười cười:

- Đàm đại ca là ông? Xin ông cho tôi nhìn rõ mặt xem hôm nay tôi được hân hạnh mời ai đây?

Tôi vội cười đáp:

- Là mời tôi, là mời tôi. Xin cảm ơn!

Tôi lấy làm thật rầu lòng, vì một cuộc tắm mà làm phiền đến nhiều người thế này, có đáng không?

Sau đó mới biết, Hạ Đoàn Kết gọi điện cho em trai Hạ Đoàn Trung, Hạ Đoàn Trung không muốn chi tiền bèn gọi cho bạn cùng học thời phổ thông làm thư kí Uỷ ban mời tôi, nhưng viên thư kí cũng không muốn chi tiền hoặc không biết chi vào khoản nào bèn tìm một người bạn thế mạng, cứ thế, người này nhờ người khác, cuối cùng đẩy đến vị đen to họ Triệu. Sau này do công việc, tôi tình cờ ngồi cùng mâm tiệc với Triệu, nên thành quen, kết làm bạn. Nhắc lại bữa tắm hơi đó, Triệu bẽn lẽn nói:

- Đừng nhắc lại nữa. Hôm ấy tôi đang uống rượu với mấy người bạn thì có điện thoại giục đi tắm hơi gấp. Trước khi vào tắm tôi phải tìm anh trước, tôi phải biết tôi mời ai tắm nếu không chẳng hoá ra là tắm ừ xoe à?

Tôi nói:

- Việc tắm ấy mà, sao không chối phắt?

Triệu cười vẻ khổ sở:

- Tôi cũng có muốn mời bọn họ tắm đâu. Tôi cũng không muốn tắm ở ngoài, mỗi lần một trăm tám mươi đồng. May anh không như những người khác, chỉ xông hơi, chứ đòi hỏi thêm khoản khác thì không biết bao nhiêu tiền. Nhưng vì chúng ta phải nhờ bọn họ giúp việc này việc nọ. Anh biết không, con tôi đang học trường trung học ấy, tôi dám làm mất lòng hiệu phó chẳng?

Tôi đành gật đầu:

- Đúng thế, đúng thế. Ở địa vị tôi, tôi cũng không dám.

Sau đây là một chuyện cười, không có liên quan gì đến tôi, nhưng có liên quan đến chuyện tắm hơi.

Hôm ấy là một ngày hè, một người bạn từ thời tiểu học của tôi từ Hải Nam về thăm quê. Tên anh bạn là Thân Minh Chí, mặc dù các

bạn đồng học mỗi người mỗi nơi, nhưng năm nào cũng họp mặt, riêng Thân Minh Chí là tôi ít gặp. Nghe một người bạn kể lại, Thân Minh Chí thi trượt đại học mấy lần, sau này thi được vào một trường đại học điện lực, kiếm tám bằng rồi về Sở giáo dục công tác. Nhưng chỉ làm việc được mấy năm, do không thuận lợi về đường phát triển đã bỏ đi làm kinh doanh. Có thể nói anh ta thuộc lớp đầu tiên bỏ việc nhà nước ra làm ngoài. Đầu tiên anh ta mở hàng ăn, làm mấy năm, kiếm được ít tiền rồi đi miền nam lập nghiệp. Cũng nghe nói ở miền nam, anh ta lập một công ty, làm ông chủ to, kinh doanh phát đạt.

Thân Chí Minh về quê lần này tổ chức gặp mặt thật linh đình. Anh ta ở tại khách sạn năm sao của Bảo Định, gọi điện cho các bạn học mời đến dự tiệc họp mặt. Anh ta không tự mình gọi điện mà giao cho một cô thư kí, điện đi điện lại ra vẻ quan trọng để chứng tỏ anh ta là người có thân phận trong xã hội, rất sang. Đó thực ra cũng là chuyện thường tình, nhiều người ăn nên làm ra rồi, đều thế cả, tổ chức họp mặt bạn cũ để chứng tỏ rằng mình ưu tú hơn. Có lẽ là thế. Thân Minh Chí chọn chỗ đặt tiệc là khách sạn sang trọng nhất thành phố Bảo Định, đó là đại tửu điểm Vạn Thông, chỉ dành cho người giàu và quan chức, giá cao kinh người, dân nghèo không dám vào, đi qua chỉ dám nhìn lén, sợ nhìn người ta sẽ tóm lại, thu phí. Từ trước đến nay tôi chưa hề bén mảng đến. Thân Minh Chí đặt phòng tiệc to nhất. Kết quả hôm đó, đám bạn học đến rất đông, tính ra có đến gần ba mươi người, phàm những ai nhận được thông báo đều đến. (Những người không đến được sau này biết chuyện đều tỏ ra tiếc rẻ). Sườn hào hải vị, gà vịt cá, rượu Ngũ lương dịch, thuốc lá Trung Hoa bài, bày đầy ba bàn tiệc ê hề.

Sau nhiều năm mới gặp lại, dĩ nhiên trong số bạn học nhiều người không nhận ra nhau, có người không nhớ cả tên. Có bạn học gặp nhau cảm động quá bật khóc. Tôi cũng làm ra bộ cảm kích, cười đùa giả lả với mọi người. Khi mọi người đến gần đủ rồi, Thân Minh Chí mới xuất hiện trong bộ comple sang trọng (người chủ trì hoặc lãnh đạo bao giờ chả là người đến sau cùng). Bao năm rồi mới gặp lại, nom anh ta quả có phát tướng, bụng xệ, nom ra vẻ lãnh đạo lắm, theo sau là một cô gái đẹp như hoa, như ngọc, đại để đó là nữ thư kí. Nom bộ Thân Minh Chí hơi khoa trương, phưỡn bụng bắt tay

từng người, y như lãnh đạo cấp trên xuống thăm đơn vị cấp dưới. Mọi người đều không ngớt lời ca tụng anh ta. Có một bạn học còn mồm mép hót:

- Khi chúng mình còn học sơ trung (PTTH cơ sở- ND), mình đã nhận ra Thân Minh Chí là một nhân vật khác người, nhất định sẽ làm lên việc lớn. Cuối cùng thì tôi đã nói đúng, phải không?

Với một vẻ độ lượng và khoan hoà, Thân Minh Chí giơ tay mời mọi người vào bàn.

Thân Minh Chí ngồi chủ tiệc, với một giọng oai vệ, nói rằng lần này về Bảo Định là để lập một công ty, bắt đầu tuyển chọn nhân sự, tất nhiên là ưu tiên chỗ bạn học cũ. Nghe Thân Minh Chí nói những lời này, mọi người đều tròn xoe mắt, nín thở chờ đợi. Theo chỗ tôi biết, lúc này nhiều bạn học đã nghỉ công tác cơ quan, việc mới chưa tìm được. Nghe Minh Chí nói, mọi người trong lòng đều hi vọng.

Tiệc xong, Thân Minh Chí mời mọi người đi tắm hơi. Mọi người đều thấy tốn kém, không nên đốt tiền. Trong số mấy chục người, kể cả tôi, có mấy người đã từng tắm hơi đều nói, đắt lắm, đắt lắm, thôi đi, đừng phí tiền. Nhưng Thân Minh Chí cứ nhất quyết mời mọi người cùng đi. Nam nữ đi tất. Nhiệt tình thế, từ chối sao được. Vậy là đi. Đi đến trung tâm tắm hơi to nhất Bảo Định. Trước khi tắm, Thân Minh Chí thông báo với mọi người, tắm xong thì massage, massage toàn thân. Tôi nhẩm tính, bữa tắm hơi này Thân Minh Chí phải tiêu tốn mấy ngàn tệ chứ không ít. Có lẽ cha này rất giàu, nên không tiếc. Kết quả là mọi người rất vui vẻ. Tắm xong, Thân Minh Chí còn mời mọi người đi chơi bowling, ăn nhẹ rồi mới về, đã quá nửa đêm.

Mấy hôm sau, anh bạn La Kiến Dân gặp tôi. La nghỉ việc cơ quan mấy năm nay rồi, hiện sửa xe đạp ở hè phố. Theo La, cũng kiếm được đồng ra đồng vào. Tán gẫu mấy câu, La bèn nói đến chuyện Thân Minh Chí. La làm ra vẻ bí mật hỏi:

- Anh Đàm này, anh có biết tại sao Thân Minh Chí mời ăn tiệc xong lại mời đi tắm hơi không?

Tôi cười đáp:

- Vì sao? Bạn học lâu ngày không gặp, vui vẻ một chút chứ sao?

La Kiến Dân lắc đầu:

- Không phải, tôi biết tổng thằng cha này muốn gì.

Tôi nhìn La Kiến Dân, trong lòng không vui. Sao con người lại có thể nghĩ như thế được, người ta mời anh ăn tiệc, anh lại nghĩ người ta có ý xấu, tiền của người ta có phải tự in ra được đâu. Tôi hồ hững đáp:

- Ủ, nếu có ý gì thì chẳng qua Minh Chí kiếm được tiền, muốn khoe tiền, cũng là chuyện dễ hiểu, chúng ta ăn uống rồi, tắm rồi, chơi rồi, bây giờ đàm tiếu sau lưng người ta, không tốt tí nào.

La Kiến Dân cười khùng khục, phẩy tay:

- Ôi, con mọt sách, cậu nói sai toét rồi. Thân Minh Chí mời khách chính là mời Trần Khả Bình, mọi người ăn theo thôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Tôi không hiểu, sao lại mời Trần Khả Bình? Anh ta có việc gì nhờ vả Trần Khả Bình? Anh ta mời Trần Khả Bình, hôm ấy có thấy biểu hiện gì đâu?

La Kiến Dân cười hì hì:

- Hôm ấy Thân Minh Chí uống say, tôi đỡ cậu ta đi tiểu. Cậu ta vừa đi vừa nói với tôi, cậu ta vẫn còn yêu Trần Khả Bình. Cậu ta rất kích động, còn đi cả ra quần...

Tôi thật sự bất ngờ. Có thể như thế chẳng? Có thể nói thời ấy, Trần Khả Bình là hoa khôi của trường tôi, nhưng tôi chưa từng nghe nói Thân Minh Chí theo đuổi Trần Khả Bình. Cứ cho là yêu thầm đi, thì bao nhiêu năm rồi còn gì. Năm nay Trần Khả Bình cũng năm mươi ba rồi. Ở tuổi ấy còn gì là đẹp nữa, cũng là chuyện đã qua mà thôi.

La Kiến Dân nói:

- Chuyện thật đấy!

Tôi lắc đầu không tin:

- Nay, cậu đừng có ăn nói lung tung, không thể có chuyện ấy. Ở tuổi của chúng ta, chuyện yêu thầm chẳng có ý nghĩa gì cả. Nếu Thân Minh Chí muốn mời Trần Khả Bình tắm hơi, bắt tất phải mời tất cả chúng ta, cậu ấy mời một mình Khả Bình chả hơn à, cậu nói bừa rồi, nói bừa rồi.

La Kiến Dân trừng mắt nhìn tôi:

- Người ta cần trình bày tư thế trước mặt Trần Khả Bình, mọi người nói cậu là loại đàn, đúng là chả biết gì hết.

Tôi thất không vui, cho dù Thân Minh Chí có ý đồ gì đi chăng nữa, cũng không nên đàm tiếu về anh ta. Tôi nói với La Kiến Dân:

- Thôi đi, tôi không thích nghe những chuyện này. Nếu có việc gì thì nói, không thì cậu về đi, tôi còn bận viết bài.

La Kiến Dân tỏ vẻ không hài lòng, ném cho tôi một cái nhìn khó chịu rồi bỏ đi. Nửa tháng sau, chi nhánh tại Bảo Định của công ty Thân Minh Chí khai trương. Đài truyền hình thành phố làm hẳn một chương trình riêng, còn báo tin Thân Minh Chí sẽ xây dựng một trụ sở lớn, do thủ tục chưa hoàn tất, hiện chi nhánh tạm đặt trụ sở tại toà nhà cho thuê của thành phố.

Nửa tháng sau nữa, cô thư kí của Thân Minh Chí lại điện thoại thông báo mời bạn học họp mặt. Lần này đến đông hơn, những hơn bốn mươi người. Có người còn mang theo cả vợ. Địa điểm tụ hội vẫn là nơi tụ hội lần trước. Thân Minh Chí nói với mọi người rằng, anh ta sẽ lập công ty ở Bảo Định. Khi nói những lời đó thì Trần Khả Bình đã là cán bộ của công ty rồi, chức vụ là Phó Tổng giám đốc. Một số người bạn học mượn hơi rượu nói:

- Thân Minh Chí ơi, cậu không được cảm tình riêng với Trần Khả Bình, còn rất nhiều bạn bè đã nghỉ việc cơ quan hoặc về hưu non, cậu phải bố trí công tác cho họ đấy.

Trần Khả Bình cười đáp:

- Từ từ rồi thu xếp, Tổng giám đốc Thân đã có kế hoạch rồi, đúng không ạ?

Tổng giám đốc Thân Minh Chí cười ha hả:

- Khả Bình nói đúng đây, từ từ rồi bố trí.

Mọi người không nói gì nữa. Tôi cảm thấy mọi người không hài lòng với Trần Khả Bình, việc của nhà Thân Minh Chí cô càng đáng được à? Ông chủ chưa nói gì, cô đã chen miệng vào, rõ dơ.

Kết cục là chỉ có một mình Trần Khả Bình làm việc cho công ty của Thân Minh Chí, làm Phó tổng giám đốc. Một số bạn học tìm gặp

Minh Chí, nhưng anh ta chỉ cười, đợi công ty làm ăn phát đạt sẽ giải quyết những trường hợp khác. Có người biết tôi có quan hệ tốt với Thân Minh Chí (chúng tôi từng là hàng xóm, từng ngồi cùng bàn, từng cùng đi đánh lộn) nhờ tôi nói giúp. Tôi nể quá đành tìm gặp Thân Minh Chí, nhưng thái độ của Thân Minh Chí vẫn không thay đổi. Tôi tìm gặp Trần Khả Bình, tìm hiểu thực hư. Trần Khả Bình làm mặt lạnh, nói:

- Anh Đàm ơi, anh bớt lo chuyện của người khác đi. Minh Chí thực sự có khó khăn mà, mọi người nên thông cảm với anh ấy chứ.

Thái độ của Trần Khả Bình làm cho tôi khó chịu, cùng bạn học với nhau cả, sao lại ăn nói thế, lại hể mở miệng là “Minh Chí”, có vẻ như là...

Nhưng công ty của Thân Minh Chí không nổi lên được, ngoài mỗi cái biển treo tên.

Hôm đó tôi gặp Trần Khả Bình ở trên phố. Trần Khả Bình không còn cố chấp như hôm nào, nói:

- Công ty của Thân Minh Chí hiện nay thiếu vốn. (Cũng không gọi “Minh Chí” nữa, không biết có chuyện gì?)

Tôi buột miệng:

- Rõ thật là, không có vốn, liệu công ty có thể mở được không?

Vừa buông lời, tôi biết là mình nhỡ miệng, vội tiếp:

- Tất nhiên, mọi việc phải từ từ giải quyết.

Trần Khả Bình hình như có tâm sự gì đó, rất dài:

- Từ từ giải quyết à? Để xem từ từ giải quyết thế nào.

Tôi đã đến thăm công ty của Thân Minh Chí, thấy bán mấy cái máy tính, điện thoại di động gì đó. Lầu trên không có người. Nghe nói tiền thuê nhà Thân Minh Chí vẫn còn nợ chưa trả.

Thân Minh Chí không mời mọi người tụ họp ăn uống nữa. Tôi cũng không gặp anh ta. Cũng nghe mọi người nói, sau đó anh ta đi miền nam, đi không trở lại. Có một lần anh ta gọi điện thoại cho tôi, nói rằng đã cho người xử lý hàng hoá và huỷ các hợp đồng làm việc với mọi nhân viên rồi.

Tôi thấy thật ái ngại, nói chuyện thị trường thật là khó, nói đẹp là đẹp ngay cái rụp à.

Một hôm tôi gặp La Kiến Dân. Anh ta nói:

- Cậu thấy chưa, tôi đã nói, tay Thân Minh Chí chẳng phải giàu có gì, làm ra vẻ thế thôi, còn Trần Khả Bình ấy ư, cũng hết vênh mặt.

Tôi không hưởng ứng, tôi vốn khinh thường La Kiến Dân. Nghe giọng La có vẻ như hứng chí trước rủi ro của người khác, không biết có chuyện gì vậy? Khi Thân Minh Chí mời tiệc mi có ăn ít hơn đâu, mà còn đem cả vợ con theo.

Vợ Thân Minh Chí là Lâm Ngọc Nam về quê một lần, gọi điện thoại, tôi có đến thăm. Lâm Ngọc Nam nói với tôi, rằng Thân Minh Chí cũng chẳng ăn nên làm ra gì, anh ta chỉ muốn được hưởng sự tôn trọng. Rằng thực ra ở miền nam anh ta đi làm thuê rất cực nhọc.

Tôi thực không hiểu rõ sự tình, nói:

- Nhưng cậu ấy tiêu tiền như rác.

Lâm Ngọc Nam cười:

- Các anh là bạn học, còn là hàng xóm, lẽ nào anh không hiểu anh ấy, có chết cũng phải giữ được thể diện.

Sau đấy tôi còn gặp lại Thân Minh Chí một lần nữa. Đó là lần tôi đi họp ở Quảng Châu, buổi tối mọi người đều đi nhậu. Tôi không biết nhậu nên không đi. Chợt nhớ đến Thân Minh Chí, tôi liền tìm số điện thoại gọi cho anh ta. Anh ta có vẻ rất bất ngờ, nói rằng bận việc, hôm sau sẽ đến thăm tôi. Hôm sau Thân Minh Chí đến khách sạn tìm tôi, chuyện rôm rài một lúc chúng tôi bèn kéo nhau đi ăn. Lúc đầu cũng không định uống nhiều rượu, nhưng đến khi nhắc lại thuở nhỏ cùng nhau thế là uống tràn. Chuyện cũng lung tung. Tôi hỏi tại sao việc thành lập công ty ở Bảo Định lại hỏng. Lúc đầu Thân Minh Chí có vẻ ngượng. Tôi giải thích:

- Minh Chí ạ, có phải cậu có ý đồ làm to không?

Thân Minh Chí cười gượng:

- Lúc đầu tôi cũng không định lập công ty gì cả.

- Vậy thì cậu định làm gì?

- Thực ra tôi cũng chỉ định cho Trần Khả Bình biết, tôi hiện nay có tiền như thế nào. Tôi vung tiền mời khách cũng là vì mục đích ấy. Tôi thích được nhìn thấy cái vẻ khâm phục của cô ta đối với tôi.

Tôi cứng họng, chỉ ậm ờ:

- Liệu có đáng thế không?

Thân Minh Chí uống cạn chén rượu:

- Sao lại không đáng. Ngày ấy tôi theo đuổi cô ta, đến liếc nhìn cô ta cũng không thèm.

Tôi thật sự ngạc nhiên:

- Sao, cậu theo đuổi cô ta à? Khi nào? Sao tôi không biết nhỉ?

Thân Minh Chí gượng cười nói:

- Là khi vừa tốt nghiệp xong, lúc đó tôi tự mãn lắm, còn chưa biết trời cao đất dày là sao. Tôi thực sự thích cô ấy. Tôi đã viết cho cô ấy một bức thư, trực tiếp đưa cho cô ta. Nhưng cô ta không thèm xem, xé ngay trước mặt tôi. Còn nói, tôi hiểu ý cậu định nói gì rồi, cậu có biết câu *đũa mọc mà chòi mâm son* không? Thực ra tôi chỉ muốn thử vận may thôi, sao cô ta lại có thể làm tổn thương tôi đến thế? Có thể thâm tâm cô ấy khinh tôi, nhưng cô ta không thể nhục mạ tôi như thế.

Thân Minh Chí giương mắt đỏ ngầu nhìn tôi, rồi đột nhiên cười:

- Thôi bỏ qua chuyện đó, bỏ qua không nhắc lại nữa. Uống đi.

Tôi phẩy tay nói:

- Minh Chí, cậu đừng trách tôi. Chuyện đó cậu sai rồi. Ngày đó chúng ta còn trẻ con cả, hiểu cóc khô gì. Trần Khả Bình tính rất cao ngạo, cậu giận cô ta làm gì?

Thân Minh Chí cười nhợt nhạt:

- Sao bây giờ cô ấy không cao ngạo?

Tận đáy lòng tôi nảy ra một ý nghĩ, bèn nhìn Thân Minh Chí, hỏi:

- Cậu ngủ với cô ta rồi à?

Thân Minh Chí gật đầu cười cười:

- Ngủ rồi. Thực tình, trước đây tôi rất mực yêu cô ấy, chỉ muốn ngủ với cô ấy. Bao nhiêu năm trời ham muốn. Nhưng sau khi ngủ

với cô ấy rồi lại cảm thấy thật nhạt nhẽo.

Tôi thờ dài:

- Minh Chí ạ, cậu làm thế, sau này mọi người gặp nhau làm sao?

Thân Minh Chí phẩy tay:

- Gặp nhau gì nữa. Chuyện à thế. Đạo này tôi buôn bán chả ra sao. Tôi sẽ ở lại miền nam. Tôi không về quê nữa.

Tôi hỏi:

- Thế còn Trần Khả Bình, cậu cũng không gặp nữa.

Thân Minh Chí giọng kiên quyết:

- Không gặp nữa.

Tôi nói:

- Thế là ngủ chặc à?

Thân Minh Chí phẫn nộ nhìn tôi:

- Cậu nói cái gì? Ngủ chặc à? Cô ta làm cho công ty của tôi hai tháng, tôi trả một vạn tệ. Coi như thanh toán xong.

- Thanh toán xong?

- Cô ta còn cần gì nữa, chẳng lẽ cô ta muốn tôi cưới?

Tôi nhìn Thân Minh Chí, nhất thời không biết nói gì. Thân Minh Chí cười nói:

- Nói đến chuyện đó làm gì nhỉ? Cậu xuống được đến đây không phải dễ, tôi mời cậu. Uống rượu đi, uống xong chúng mình đi tắm hơi.

Tôi xua tay:

- Thôi tắm làm gì, đất bỏ mẹ. Ở khách sạn cũng có.

Thân Minh Chí nói:

- Đó là hai việc khác nhau. Mà là tôi mời cậu. Hôm nay có một khách hàng mời tôi, cậu cùng đi.

Nói xong Thân Minh Chí rút điện thoại, bấm số:

- Alô, tôi là Thân Minh Chí, tối nay chúng ta bố trí thế nào nhỉ. Tắm hơi đi. Sao, anh đợi một người bạn à? Được, bọn tôi đến trước, gặp nhau ở sảnh nhé.

Thân Minh Chí cất điện thoại, vui vẻ nói:

- Đi thôi, chúng ta đi tắm hơi.

Tôi không thể phá hỏng niềm vui của Thân Minh Chí, đành đứng dậy, đột nhiên nhớ tới chuyện ông bạn đen to họ Triệu mời tôi tắm hơi.

Ồi chao, đó là chuyện đời mà!

Tấm vé tàu tết

Trương Tiểu Thiên

Năm nào cũng chờ đến Tết mới về quê, năm nào cũng phải lo ngay ngáy về việc mua vé tàu. Năm ngoái mua một vé tàu nằm chợ đen giá cao, cứ như mở cờ trong bụng, leo lên tàu về quê Trùng Khánh, nào ngờ chưa đặt ba lô đã bị người ta đuổi đi, giường đó đã có chủ. Vé trùng số chẳng? Cảnh sát đường sắt đến giải quyết, kết quả vé tôi mua là vé giả. Tịch thu, phạt tiền, bán vé bổ sung ghế ngồi hoặc vé đứng cho đến ga cuối cùng là quá lắm rồi, nào ngờ đâu đơn giản thế. Viên trưởng tàu và bốn viên cảnh sát áp giải tôi xuống toa ăn, tra vấn cả ba giờ đồng hồ, rồi cuối cùng vẫn tạm giữ chứng minh nhân dân của tôi, sau khi khai giảng còn đến tận trường trung học số 110 nơi tôi dạy để điều tra, thật chẳng ra sao, may mà nhờ mấy năm liền được bình bầu là giáo viên gương mẫu nên thoát khỏi, chứ không thì mất mặt.

Sau đó thầy hiệu trưởng có phê bình tôi là “đồ gàn”, mỡ treo mào nhện đói. Thầy nói, lớp của cậu có bố học sinh Đồ Biên Phong là Trưởng phòng Sở cảnh sát đường sắt, bố Phòng Tiểu Như là Phó ban Tổ chức thành uỷ, chỉ cần nói một tiếng thì bao cả một toa tàu cũng được chứ mùi mẽ gì một vé.

Nhưng tôi không muốn. Những vị chức sắc là phụ huynh học sinh lớp tôi, tôi thuộc lòng, chẳng cần thầy hiệu trưởng phải nhắc. Từ khi tôi bắt đầu bước lên bục giảng đã tự thề với mình, nhất định không nhờ phụ huynh học sinh một việc gì có thể làm cho mình mất mặt, đứng trước các học trò không dám ngẩng đầu.

Năm nay lại sắp Tết rồi.

Sau buổi họp phụ huynh cuối cùng trước kì nghỉ đông, tôi quyết định ra ga xe lửa xếp hàng mua vé. Thầy hiệu trưởng hình như biết trước ý định của tôi, bèn chặn lại bảo không phải lo chuyện vé tàu, rằng cậu ngượng, sợ mất sự tôn trọng, thì để tôi nhờ cho, một tấm vé đáng là bao, là mua chứ không phải là xin, được chưa? Nghe thầy hiệu trưởng nói, mặt tôi cứ đỏ rừ lên, vội vàng cảm ơn, nói dối rằng đã nhờ người mua rồi.

Thầy hiệu trưởng đi guốc vào bụng tôi, diều cợt cậu muốn nói dối cần phải học vài năm nữa. Cần phải rèn luyện! Đừng có cố chấp nữa kéo lại giống năm ngoái, mua phải vé giả, tôi lại phải nịnh hót cán bộ Cục cảnh sát, đi làm chứng, bẽ cả mặt.

Nhắc lại cái vết nhơ ấy tôi làm sao chịu được, vậy là không từ chối nữa. Nhưng chỉ vì một tấm vé tàu Tết mà phải làm khó đến hiệu trưởng, thì thật chẳng ra cái thứ gì. Có lẽ cái thằng tôi đúng như vợ tôi nói, ngoài hít bụi phấn còn chẳng được cái tích sự gì.

Để cho chắc ăn, thầy hiệu trưởng bảo, thầy đã nhờ hai vị phụ huynh mua vé.

Mặt tôi lại nóng bừng. Thảo nào buổi tổng kết lớp, Đồ Biên Phong và Phòng Tiểu Như cứ gãi gãi tai, chắc chắn thầy hiệu trưởng đã vận dụng hai ông bố của hai em học sinh này. Các em nhất định sẽ cười thăm vào mặt tôi: Đồ nguy quân tử, người lúc nào cũng luôn mồm lợi dụng học sinh để mưu lợi cho mình là đáng khinh bỉ. Đó chẳng phải là treo đầu dê bán thịt chó hay sao?

Tôi thăm oán thầy hiệu trưởng đã tước mất “quyền ăn nói” của tôi trước mặt học trò.

Ba ngày bồn chồn không yên. Hôm ấy chúng tôi đang họp tổ chuyên môn bàn về cải cách giáo dục thì thầy hiệu trưởng cười rất tươi bước vào, đặt lên bàn tôi hai chiếc vé. Nhìn xem, hai chiếc vé nằm nhé. Bảo hiểm hai lần đúng không? Có điều phiền phức một chút là cậu phải tìm cách trả lại một vé. Tất nhiên không khó bằng tìm mua một vé.

Tôi luôn miệng cảm ơn và vội vàng móc túi trả tiền.

Về nguyên tắc trả lại vé dễ hơn mua vé, nhưng thực tế lại không phải như vậy. Phòng bán vé mênh mông, có mấy chục cửa bán, nhưng chỉ có một cửa trả lại, số người xếp hàng rồng rắn dài ra đến tận ngoài sân, tôi đoán ít nhất cũng phải năm sáu giờ đồng hồ mới có thể lên đến cửa.

Thấy tôi loanh quanh ở chỗ cửa trả lại vé, mấy con phe bèn bám lấy, thì thăm, có vé thừa à? Trả cả gốc và thêm 20% phụ phí, chúng ta ra ngoài kia bàn.

Tôi đời nào mắc lừa. Vụ vé giải năm ngoái đến giờ còn cay, tôi không thèm để ý đến bọn phe, bỏ ra ngoài. Tôi nghe tiếng bọn phe vé rửa: Đồ khùng, đạo đức giả.

Tôi liền nhớ đến cái blog của mình. Đúng rồi, bỏ phương tiện hiện đại để đi chen lấn ngoài ga thì thật dở hơi.

Thật quá dễ dàng so với tưởng tượng của tôi, vừa đăng tin bán chiếc vé tàu nằm thừa lên mạng chưa đầy hai giờ đã có bốn người lên tiếng muốn mua.

Tôi chọn một người ở gần trường, hẹn mười hai giờ trưa gặp nhau ở cầu vượt Mã Điện. Người khách đến rất đúng giờ, là một cô gái tóc nhuộm vàng, trời tuy lạnh dưới mười mát độ nhưng ăn mặc rất thời thượng, giày ống cao, váy đen, áo khoác ngắn thuần len, túi xách tay da các sấu màu cà phê. Vừa mới cất tiếng chào hỏi, thì phía sau cô ta ập đến ba tay trẻ tuổi, dáng vẻ như là vệ sĩ. Tôi cảm thấy rất khó chịu, nhưng nhớ đến chương trình pháp luật của Đài truyền hình trung ương thường xuyên trình chiếu những vụ án điển hình khiến lòng tôi liền nguôi đi. Ai biết được anh không phải là kẻ giả bán vé để lừa tiền, lừa tình trên mạng.

Tôi chỉ muốn bán cho xong chiếc vé, nên cố kìm lòng móc túi lấy vé đưa cho người đẹp.

Cô gái tóc vàng lật đi lật lại chiếc vé, rồi chuyển nó cho đám bạn. mấy tay thanh niên xem rất kĩ, soi lên sáng, dùng tay nắn, bẻ góc nom như cảnh sát hình sự đang kiểm tra tang vật. Bọn họ bàn bạc với nhau một lúc lâu nhưng xem chừng vẫn bán tín bán nghi. Một tay trong đám hỏi: Không phải là vé giả chứ?

Tôi không có cách nào chịu đựng được sự nhục mạ ấy, đưa tay giằng lại vé, sợ giả thì đừng có mua.

Một tay thanh niên cầm vé giấu ra đằng sau, giọng đầy vẻ uy hiếp, mày tưởng lấy lại vé giả mà xong à, cảnh sát đường sắt sẽ nện cho mày một trận, mày đã nhìn thấy họng súng gì vào trán chưa?

Tôi vừa tức vừa lo, giọng nói có phần lắp bắp. Tôi tự giận mình, ngày thường đứng trên bục giảng, thao thao bất tuyệt, bây giờ nói không ra lời. Tôi nói vé này là một người bạn làm trong ngành

đường sắt mua hộ, nhưng mua thừa mới đem bán, nếu vé giả đăng lên mạng để làm gì? Để báo cho cảnh sát đến bắt à?

Những điều tôi nói có tác dụng. Cô gái tóc vàng dịu giọng, nhìn tấm vé rồi mở xắc lấy ví tiền, hỏi tôi giá bao nhiêu.

Cuối cùng tôi cũng thở phào nhẹ nhõm, nói, tôi không phải dân buôn vé, giá cả cái gì, giá gốc bao nhiêu cô trả tôi bấy nhiêu là được.

Tôi vừa buông lời thì tình hình liền chuyển biến đầy kịch tính. Cô gái vừa lấy ví tiền ra vội nhét trở lại, đưa mắt nhìn đồng bọn đầy nghi hoặc.

Quả nhiên đám bạn lại tiếp tục xem xét chiếc vé một lần nữa, kĩ hơn và thì thào trao đổi nhiều hơn.

Tôi quả thực không thể chịu được sự sỉ nhục lâu hơn nữa, nói không mua thì thôi, trả lại vé cho tôi.

Cô gái liền lên tiếng, hỏi với một vẻ rất chân thành, anh không đòi thêm tiền, thế thì anh muốn gì, anh điên à?

Nói gì thế này! Tôi chưa kịp phản ứng thì tay thanh niên đứng bên cạnh nói với giọng châm biếm, chưa đến ngày 5 tháng 3 học tập Lôi Phong sớm tí cũng được.

Cả bọn bật cười khà ồ.

Tôi bị kích động mạnh, không cần tranh cãi với bọn này nữa bèn lao qua giật lại vé.

Cô gái tóc vàng bèn mở lời trách đám bạn, đừng có đùa nhảm. Tôi thấy anh là người thực thà, chúng tôi không có ý trêu cợt anh, thực lòng cũng muốn mua tấm vé này, nhưng anh đừng lấy làm lạ, nếu anh đòi thêm hai trăm, ba trăm thì chúng tôi lại yên tâm, dù có phải trả thêm tiền nhưng nó khẳng định đó là vé thật. Anh chỉ lấy giá gốc, ngay tiền đội xếp hàng, tiền taxi đi về cũng không tính, vậy nếu anh ở địa vị tôi anh sẽ nghĩ thế nào? Thời đại này mà lại có người ngu như vậy sao? Người ta liệu có thể tin chiếc vé này là vé thật sao?

Tôi thật không biết khóc cười ra sao nữa. Lòng tôi rối bời, đến bác bỏ lại những điều cô ta nói để biện hộ cho mình tôi cũng không

muốn, tôi chỉ muốn kết thúc nhanh màn kịch này, bèn thốt lên, các người nếu tin tấm vé này là thật thì mua, còn không thì thôi, đừng có miễn cưỡng.

Xem chừng cô gái có mái tóc thời thượng này không muốn bỏ mất cơ hội, nói với giọng hết sức thành khẩn, xin tôi cảm phiền một chút, có thể đi với cô đến ga xe hỏa, nhờ phòng vé thẩm định giả thật thì cô mới yên tâm. Cô nói cô mua tấm vé này không phải cho cô mà cho mẹ cô về Trùng Khánh, chỉ sợ chẳng may mua phải chiếc vé có vấn đề thì mất Tết, mẹ cô lại ít đi xa, làm sao chịu được.

Lạy trời lạy đất, cô đã không nói vé giả mà nói vé có vấn đề. Tấm lòng hiếu thảo của cô gái làm tôi mềm lòng. Thôi được, đành nhận, thật thì làm sao thành giả, chẳng qua mất chút thời gian, thì đi đến nhà ga. Vả lại, tôi cũng có chút tính toán, không đi với bọn họ e rằng họ cho là tôi sợ, không dám đi xác minh, vé lại đang nằm trong tay họ, nếu không biết xảy ra chuyện gì.

Còn may, cô gái này có xe ô tô, tôi ngồi xe Mazda của cô đi nhà ga. Bọn tôi luồn lách trong bể người, bị xô đi đẩy lại cuối cùng cũng đến được cửa số hai. Cô gái tóc vàng giơ tấm vé hỏi thật to, xin chị xem hộ tấm vé... Cô bán vé không có phản ứng gì, thậm chí không thèm ngẩng lên đáp: “Đây không nhận trả vé, mời người tiếp theo...”

Cô gái tóc vàng cười cười giải thích, không phải là trả lại vé mà nhờ xem giúp vé thật hay vé giả...

Người bán vé lấy làm kinh ngạc, rồi ném ra một giọng lạnh lùng: “Nhằm chỗ rồi, đến phòng chống vé giả mà hỏi, mời người tiếp theo...”

Cô gái tóc vàng tháo lui, mặt nhể nhại mồ hôi, nhìn tôi thất vọng. Máy cậu bạn bắt bình thay cô ta, nói chớ vào cửa bán vé, đồ đạo đức giả, đồ diễn, tay trong của bọn phe.

Tôi không để cho cô gái tóc vàng kịp nghĩ, bèn quyết định sẽ đi ngay.

Ra ngoài, cô gái và đám bạn thương lượng một lúc rồi quyết định mua tấm vé của tôi, nhưng lại đưa ra một đòi hỏi mới, cần giữ một bản photo chứng minh nhân dân của tôi, phòng khi nếu bị lừa thì kiện.

Kẻ sĩ thà bị chết chứ không chịu nhục, tôi thà xé tấm vé chứ không thể để năm trăm đồng làm cho mình hèn ố, không thể nhục thêm, nhân lúc bọn người sơ ý, tôi đoạt lại tấm vé rồi bỏ đi.

Cô gái chạy theo mấy bước thì một tên bạn gọi, đuổi theo gã làm gì, vừa mới thử đã biết được sự thật, nếu không phải vé giả thì có bảo để giấy đăng ký kết hôn lại cũng để chứ kể gì chứng minh thư.

Tiếp đó là một trận cười chới chết.

Tôi đi ra đến cửa xuống ga xe điện ngầm, tự nhiên lại rút tấm vé ra coi, thật là xúi quẩy, cứ thế này mà về nhà sao? Sự tức giận rồi cũng tiêu tan, năm trăm đồng chứ có phải là đồ bỏ đi đâu?

Bọn phe vé có con mắt thật tinh như mắt cú, như mèo người thấy mùi tanh của cá, lập tức có hai đứa bay đến bên, một đứa giật lấy chiếc vé, hỏi: Trả lại à? Một đứa nhìn vào tấm vé, nói năm trăm hai mươi nhăm, thôi trả sáu trăm không thiệt đâu.

Chưa kịp nói thì đã thấy tiền nhét vào tay, còn hai tên phe thì biến không thấy tung tích. Trong lúc tôi đang ngỡ ngàng thì hai bàn tay lực lưỡng cứng như kìm chụp lấy hai cánh tay tôi. Ngay hỏi tại sao tôi cũng chưa kịp nói thì hai viên cảnh sát đã đẩy tôi đến đứng dưới tấm bảng quảng cáo. Ở đấy đã có một đám phe vé bị bắt chuẩn bị dẫn đi thị chúng. Cảnh sát cũng đuổi theo hai tên phe vé nọ, nhưng không đuổi kịp.

Tôi định nói, tôi không phải...

Nhưng viên cảnh sát đang tóm tôi đời nào cho tôi mở miệng, tóm mày tại trận, mày còn định lừa ông à!

Vậy là tôi đành phải diễu hành cho mọi người coi rồi, tôi cúi gằm đầu, lúc ấy tôi sợ nhất là đám học sinh đi qua đường nhìn thấy...

Rượu

Đặng Nhất Quang

Chủ nhiệm Lưu, thế này là thế nào? Hội nghị vừa mới khai mạc, sao lại đã đến giờ ăn rồi? Các cuộc hội nghị bây giờ đều thế này cả: Giấy mời ghi 8 giờ khai mạc, 9 giờ mọi người mới đến đủ, chào hỏi, chuyện con con kia con kê độ nửa giờ, lãnh đạo đọc diễn văn khai mạc xong thế là ban tổ chức thông báo nghỉ ăn cơm. Chẳng trách quần chúng nhân dân có ý kiến. Có người bảo tình hình Trung Quốc bây giờ là thế này, trên Trung ương thì lo, dưới quần chúng thì tắt bật, chỉ có cấp trung gian thì đứng đĩnh như beo ăn no. Hình như chúng ta cái gì cũng thiếu, chỉ thừa có mỗi thời gian. Việc này mà không giải quyết xong, tình hình đất nước e không ổn.

Thôi được, ăn thì ăn. Chúng ta không chủ trương tuyệt thực. Tuyệt thực cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Nếu giải quyết được, thì tôi xin nhịn ăn nhịn uống 3 ngày. Đừng nói 3 ngày, đến 30 ngày, 3 tháng, 3 năm liệu vấn đề có giải quyết được không nhỉ? Không giải quyết được, vẫn cứ phải theo thế mà làm thôi. Ăn có giải quyết được vấn đề không? Tôi thấy không thể. Ăn chỉ có thể giải quyết vấn đề đói khát của những người như chúng ta, chứ không giải quyết nổi những vấn đề của nhân dân. Chủ nhiệm Lưu, tôi xin nói trước, ăn cơm là ăn cơm, không phô trương lãng phí, theo nguyên tắc 4 và 1, tức là 4 món ăn cùng với canh. Không có rượu. Nhất quyết không thể có rượu. Có rượu tính chất sẽ thay đổi hẳn. Tôi có thể nói thẳng với các anh rằng, tôi theo chủ nghĩa cai rượu. Các anh có thể không cai, được. Các anh uống cái gì cũng được. Đừng nói là rượu, đến cồn công nghiệp, các anh có uống tôi cũng mặc xác. Đó là việc của các anh. Nhưng có một điều kiện, các anh về nhà mà uống, ở đây dù là ai cũng không được uống.

Thế này là thế nào? Tôi vừa nói gì nhỉ? Tôi vừa nói nguyên tắc 4 và 1 phải không? Tôi đã nói rồi phải không? Tại sao không nghe, tại sao lại làm nhiều thế này? Này, anh định dọa ai đấy? Chẳng lẽ chúng ta ở đây, có ai chưa từng ăn, chưa từng thấy. Chúng ta đến đây họp, thảo luận và giải quyết vấn đề, không phải đi dự tiệc. Trong

các anh có ai là người đến đây để ăn không? Tôi thấy không có. Tôi không tin mọi người lại giác ngộ thấp đến thế. Chúng ta đều là cán bộ lãnh đạo. Chẳng lẽ chúng ta không phải là cán bộ lãnh đạo sao? Tại sao lại có rượu ở đây? Thế này là thế nào? Chủ nhiệm Lưu, anh làm cái gì thế này? Lúc này tôi nói thế nào? Tôi đã nói, không được uống rượu. Các anh không nghe tôi, đích thị các anh không nghe tôi. Các anh nghĩ thế nào đây? Tôi không nghe anh giải thích. Tôi biết "Ngũ lương dịch" là danh tửu. Tôi biết bây giờ khó mà tìm mua được "Ngũ lương dịch" chính cống. Anh đừng có tưởng đến việc đó tôi cũng không biết. Tất nhiên là tôi biết, còn biết gấp trăm vạn lần anh. Ngày trẻ, tôi đã từng uống rượu ở trong Trung Nam Hải, uống "Mao đài" nhé. Tôi đã từng chạm cốc với X.X., còn chạm cốc cả với X.X.X. Lúc đó quan hệ hoàn toàn là tình cảm giai cấp, chứ không như bây giờ, rượu thì lên giá, còn tình cảm giai cấp thì xuống giá. Chủ nhiệm Lưu, anh đừng có giải thích. Giải thích mà làm gì. Khỉ thì dầu sao được đuôi. Thôi được rồi, đã bày ra rồi thì thôi, mọi người uống một chút, uống một chút thôi để vui, không được uống nhiều. Có điều là tôi không uống. Tôi đã nói rồi, không muốn nói lại nữa. Tôi là người theo chủ nghĩa cai rượu, một giọt cũng kiên quyết không uống.

Làm sao thế này, tôi đã nói rồi, tôi không uống rượu, tại sao lại rót cho tôi? Tôi cai rồi. Tôi đã cai rồi. Các anh đừng có nài ép. Nài ép cũng vô dụng thôi. Nói cho các anh biết, tôi không sợ rượu. Tôi uống được, uống rất được. Mười năm trước đây, một lần tôi có thể uống hết một bình rượu "Nhị oa đầu". Các anh, ai có được bản lĩnh ấy? Tôi xem ra chẳng có ai cả. Ngày trước chúng tôi uống rượu là vì công việc, tất nhiên bây giờ cũng vậy, nhưng tình hình không giống như trước nữa. Phức tạp thêm nhiều rồi. Tôi biết "Ngũ lương dịch" ngon hơn "Nhị oa đầu", không thể so sánh được. Nhưng "Ngũ lương dịch" chẳng lẽ không phải là rượu ư? Vẫn là rượu mà. Không rõ các anh có ý thức được vấn đề này không? Đó là vấn đề triết học. Chủ nhiệm Lưu, anh cất rượu của tôi đi, cho tôi nước khoáng. Nước khoáng gì cũng được, trong sinh hoạt tôi là người không ưa xết nét.

Các anh đặt tôi vào thế khó xử quá. Các anh đã chiếu tướng tôi. Chủ nhiệm Lưu, mọi người đã bày đặt trước phải không? Không ư? Tôi nghi ngờ lắm. Những vấn đề của Trung Quốc, có đến 90% cần

phải nghiên cứu phân tích, không thể vội vàng kết luận ngay. Tất nhiên tôi không làm ra vẻ quan cách. Các anh thấy tôi quan cách ở chỗ nào? Trước cuộc họp tôi đã ngó qua rồi, phần lớn xe của các anh tốt hơn xe tôi mà. Tôi không so kè với các anh, không ghen tị với các anh, chẳng qua đó chỉ là một cách so sánh để mà mà so sánh. Tôi không giấu diếm, tôi có thể nói với các anh rằng, xe tôi vẫn dùng chung đấy. Lãnh đạo chúng tôi thay nhau dùng, không có ai dùng riêng. Tôi không như các anh cố chạy vạy kiếm xe tốt. Tôi nói cho các anh biết, nếu muốn, tôi cũng làm được. Nhưng tôi không làm. Các anh làm kệt cho tôi quá. Các anh biết rằng, phạm những vấn đề không phải nguyên tắc, bao giờ tôi cũng nhường nhịn các anh. Vậy là các anh bức tôi. Tất nhiên đây không phải vấn đề nguyên tắc. Tôi hiểu các anh. Các anh bận đồng chí bày trò mượn gió bẻ măng. Một kiểu thông minh vặt. Các anh chỉ biết thông minh vặt, sao không thông minh ở những vấn đề to lớn, cần phải làm rõ phải trái. Tôi có lúc hận một nỗi, sắt không luyện được thành thép. Nhiều khi lo công việc mất ăn, mất ngủ. Thôi bây giờ không nói chuyện ấy nữa, đợi lên hội nghị nói. Bây giờ đáp lại mong muốn của các anh, tôi chạm với các anh một ly. Nhưng tôi xin nói trước chỉ một ly thôi. Chủ nhiệm Lưu, anh ghi giúp điều tôi vừa nói, nhờ anh giám sát, nếu có ai đến chúc rượu tôi, xin anh mời đi cho.

Chào anh Âu Dương! Không phải tôi không nhận ra anh. Chỉ vì lúc đó vừa mới khai mạc, không khí còn đang nghiêm túc. Sức khỏe anh vẫn tốt chứ? Anh vẫn tập khí công phải không? Bộ trưởng Trọng mới đây gọi điện cho tôi, nhắc tôi phải quan tâm đến anh nhiều hơn nữa. Quan tâm đó là trách nhiệm. Anh là tài sản quý báu của chúng tôi, là nguồn vốn không dễ kiếm được. Con người là vốn liếng quý giá, điều đó không phải do tôi nói mà là chính Mác nói. Anh có thể tìm thấy nguyên văn trong Các Mác toàn tập. Đúng, anh nói rất phải, có lúc chúng ta đã lãng phí khá lớn nguồn vốn này, kho vốn của chúng ta quá lớn mà. Chủ nhiệm Lưu, anh ghi nhớ lời anh Âu Dương. Tôi thay mặt lãnh đạo cảm ơn lời góp ý thẳng thắn của anh. Việc đó chúng tôi đang nghiên cứu, chúng tôi sẽ nghiên cứu cẩn thận. Khởi phải cảm ơn, đó là trách nhiệm của chúng tôi. Nhiệm vụ của chúng tôi là nghiên cứu, nếu không Đảng và nhân dân cần đến

chúng tôi làm gì. Rượu tôi không uống nữa đâu. Lúc này tôi đã nói rồi mà, anh không thể bắt tôi nuốt lời. Tôi không có ý nói thế, thật không có ý nói thế. Tất nhiên không thể để cho anh nghĩ được. Có thật tôi đã nói để cho anh nghĩ không? Anh Âu Dương, anh vẫn giữ được tác phong trẻ trung, anh làm cho tôi nhớ lại những cuộc đấu tranh hùng hực khí thế ngày nào. Tôi cảm động lắm. Cứ nghĩ đến những ngày đó là tôi lại xúc động. Điều đó nói lên tại sao tôi quý trọng các đồng chí già. Đó là truyền thống tốt đẹp của Đảng chúng ta. Truyền thống tốt đẹp thì cần phải giữ gìn. Tôi thấy tôi chỉ có thể uống được ly này. Có lúc vì đại cục ta phải hy sinh lợi ích nhỏ bé của cá nhân. Tôi nghĩ mọi người chắc sẽ nhận thấy như vậy. Nhưng chỉ nhận thức chưa được, còn phải hành động. Chỉ nói không làm thì là con số không.

Cậu Chu, cậu không tới thì tôi cũng tới tìm cậu. Tôi biết cậu một mực chờ ở ngoài, khi hội nghị khai mạc rồi, mới vào. Tôi không phê bình cậu. Từ trước tới nay, tôi không phê bình ai một cách tùy tiện. Phê bình không phải là phép thần thông, không thể tùy tiện đem dùng. Phê bình dùng để làm gì? Chúng ta đã phê bình mấy chục năm, nghiên cứu ra cả một thứ lí luận về phê bình, dùng để làm gì? Có những việc anh càng phê bình, càng phát triển nhanh, giống như cỏ dại. Đối với cỏ dại, phê bình thì có tác dụng gì? Phải có thuốc diệt cỏ. Cậu đừng có đánh lạc vấn đề. Trên hội nghị tôi đâu có nhắc tên cậu, nhưng tôi có thể nói cho cậu biết, tôi nói chính là nói cậu đấy. Tôi không thích nghe hứa hẹn, hứa hẹn có ích lợi gì. Cái chính là hành động. Tôi không thể tin được cậu ở trong đảng đến gần đây năm, ngay đến làm một anh trí thức cũng không xong. Tất nhiên cậu đã tốt nghiệp đại học, là phần tử trí thức, nhưng đầu tiên cậu là một cán bộ lãnh đạo. Bất cứ lúc nào cậu cũng cần phải nhớ điều đó. Nếu cậu không nhớ cậu sẽ phạm sai lầm. Sai lầm không sợ, chỉ sợ không dám sửa sai lầm. Vấn đề này cậu phải quyết tâm sửa chữa. Tất nhiên tôi tin cậu, nếu không mọi việc tôi đã tự mình làm. Tôi không phải phạt nghìn tay, cái gì cũng làm. Đó là vấn đề phân công, thuộc về phạm trù quản lý. Tôi nghĩ chúng ta làm cán bộ lãnh đạo rất nên học một chút về khoa học quản lý. Anh không học khoa học, không nắm được khoa học quản lý thì anh sẽ lạc hậu, sẽ bị đào thải.

Tôi tất nhiên tín nhiệm và hiểu cậu. Chả lẽ tôi không tín nhiệm và không hiểu cậu sao? Tôi đâu có đánh chó để dọa chủ, hơn nữa cậu cũng chưa đến nỗi nào. Nếu cậu hư hỏng thì tôi sẽ trị cậu, trị thẳng tay không thương xót. Nam nhi phải cứng rắn. Cậu hãy nhớ lấy. Tôi sẽ uống với cậu một ly, để tỏ rõ lòng tin và sự thông cảm của tôi với cậu. Tắm lòng đau đầu của tôi gửi trong chén rượu này.

Cậu Cao lại đây nào. Chúng ta không uống rượu thì chúng ta nói chuyện. Cậu ngồi xuống đây. Tôi ngồi bên cạnh cậu. Cậu đừng học theo bọn họ. Cậu là đơn vị tiên tiến, cung cách của họ cậu không học được, có học cũng không thể dùng, vậy học để mà làm gì? Liệu có nói lên được cái gì không? Chẳng nói lên được cái gì cả. Tôi không nghĩ rằng thành tích của các cậu là do uống rượu mà nên. Cậu thấy tôi nói vậy có đúng không? Tôi trưởng thành từ cơ sở lên, tôi hiểu rõ tình hình bên dưới, không gì có thể qua mắt tôi được. Này Cao, cậu bỏ ly rượu xuống, tôi không thích cái kiểu cầm li của cậu. Không nên học cầm ly rượu mà nên học nâng cúp tặng thưởng. Cúp có thể đựng được bao nhiêu rượu, cậu thử coi, được một cân rưỡi, không vơi, không tràn. Tôi đã thử rồi. Tất nhiên tôi không đòi hỏi cậu lấy cúp để đựng rượu. Tặng thưởng đó là vinh dự, không thể sánh với rượu được. Rượu thật trôi qua họng rồi biến, vinh dự thì khắc sâu vào tim. Cậu có thể uống hết 10 cân rượu, rồi thì sao? Cậu chẳng qua cũng chỉ là một con sâu rượu. Cậu nhận một cúp danh dự, cấp trên để ý đến cậu, đồng nghiệp trân trọng cậu, nhân dân hoan nghênh cậu. Chúng ta làm việc để làm gì, chẳng phải là để nhân dân hoan nghênh? Tôi không có ý nói, chúng ta cần sự hoan nghênh của nhân dân. Đó không phải là mục tiêu cuối cùng của chúng ta. Mục tiêu cuối cùng của chúng ta đã được ghi trong điều lệ Đảng, tất cả chúng ta ở đây đều thuộc. Hoan nghênh cũng cần phải phân tích, cũng cần phải phân biệt đối xử. Có hoan nghênh chân thành, có hoan nghênh giả dối. Vì vậy chúng ta luôn phải giữ cho đầu óc mình tỉnh táo, đừng vì một vài lời khen ngợi mà xiêu lòng. Người lãnh đạo phải nắm những vấn đề vĩ mô, cũng giống như người lái xe cần nắm vững tay lái. Tôi nói lái xe không phải là nói lái xe làm công việc kĩ thuật đơn thuần. Lái xe không phải là lãnh đạo. Lãnh đạo không thể vơ hết vào mình. Lãnh đạo phải đứng đằng sau,

phải thẳng cánh từ chối những sự ca tụng, phải nâng đỡ, đề cao những đồng chí làm những công việc cụ thể. Điều đó có nghĩa là gì? Cậu Cao, thế là thế nào? Từ trước đến nay, tôi luôn ủng hộ cậu. Lẽ nào tôi lại không ủng hộ cậu? Không những ủng hộ mà còn khuyến khích mạnh mẽ. Được rồi, tôi với cậu cạ với nhau một ly, tôi có thể tuyên bố một cách thật rõ ràng, thật hùng hồn rằng, đối với những cán bộ hết lòng vì sự nghiệp, bao giờ chúng tôi cũng có một sự đối đãi đặc biệt. Nào, chúng ta cạ.

Anh Đới, anh đừng khách khí thế. Anh khách khí mà làm gì. Anh là khách của chúng tôi. Khách có nghĩa không phải là chủ. Vấn đề này quyết không được làm lẫn lộn. Chúng tôi mời anh đến là để học tập các anh, là mong các anh đem đến cho chúng tôi những kinh nghiệm quý báu. Những kinh nghiệm tốt của các anh chúng tôi sẽ học, những bài học thất bại của các anh chúng tôi sẽ lấy đó làm răn. Cần thận trước đầu xe. Người trước ngã, người sau tiếp. Ý tôi muốn nói là, sự nghiệp mà chúng ta đang theo đuổi là sự nghiệp vĩ đại của người trước ngã người sau tiếp, chúng ta phải luôn luôn tổng kết rút ra những bài học kinh nghiệm. Anh khiêm tốn quá. Anh cần thận quá. Anh kín đáo quá. Điều đó làm cho tôi rất cảm động, làm tôi giác ngộ rất nhiều. Chỉ riêng điều đó cũng đáng để cho chúng tôi học tập rồi. Tôi không chạm cốc với anh. Tôi biết anh uống được. Anh Đới, anh uống được. Về mặt uống rượu anh có tiếng mà. Tôi không nói những mặt khác anh không có tiếng. Tôi cũng không nói danh tiếng của anh ở những mặt khác là giả. Tôi muốn nói là, uống rượu vào anh càng rất là anh. Tôi không nói hàm hồ, tôi không gây trò cười. Tôi có tình báo. Tình báo của tôi là loại tình báo chính cống. Anh Đới, ở điểm này anh đừng có khiêm tốn. Anh càng khiêm tốn lại càng không khiêm tốn. Anh đã lên gân rồi đấy. Việc nhỏ đừng nên quan trọng hoá, một khi quan trọng hoá thì nó trở thành vấn đề nguyên tắc. Uống rượu không phải là một vấn đề nguyên tắc. Nó căn bản không phải là một vấn đề. Tôi đã hiểu, công việc của các anh được tiến hành như thế nào. Các anh luôn luôn lên gân. Các anh đi trên dây thép. Nhưng điểm này thì chúng tôi không học. Tôi có thể nói thẳng với anh, chúng tôi không học các anh điểm đó. Chúng tôi không phải không học tập các anh. Học tập thì vẫn phải

học tập. Nhưng cần phải xem học cái gì. Chúng tôi không học tập cũng có cái lý của nó. Cái gì cũng có cái lý của nó. Đảng cộng sản luôn luôn chú trọng hai chữ "nhận chân", luôn theo đuổi hai chữ chân lý. Vậy là anh đã đặt vấn đề lên bàn rồi đấy. *Vạn biến bất ly kỳ tông*. Dĩ bất biến ứng vạn biến. Anh Đới, anh có kinh nghiệm. Anh đã trải hàng trăm trận, thương tích đầy mình. Ý tôi muốn nói là, anh rất có bản lĩnh. Được rồi, tôi tiếp thu đề nghị của anh, vì sự nghiệp chung của chúng ta, tôi cặn ly này.

Anh Ngô hả? Không phải à? Thế thì là anh Lữ. Cũng không phải. Anh xem trí nhớ của tôi thế đấy. Trí nhớ của tôi vốn không tồi. Tôi luôn tự hào về trí nhớ của mình. Xuất thân là thư kí, nhớ là nghề nghiệp mà. Nhưng đôi khi cũng có sai sót, chẳng hạn như bây giờ, tôi không nhận ra anh. Ba ngày không hát, hát thấy ngượng mồm; ba ngày không luyện bút viết thấy ngượng tay. Người thông minh nghĩ ngàn việc cũng có việc sai. Ngựa thiên lý cũng có khi hụt bước. Tôi không nói tôi hụt bước vì tôi không là ngựa. Sự việc là như thế này, nếu không có gốc thì làm sao có ngọn. Đó là vấn đề lôgic. Đó là một vấn đề học vấn hết sức lý thú. Đến lúc anh sẽ biết, bản thân chúng ta là lôgic. Cũng có lúc không lôgic, đương nhiên. Nhưng chúng ta không thể nhụt chí, không thể mất lòng tin, dù có sai cũng không vứt bỏ. Không phải không vứt bỏ sai lầm, mà không vứt bỏ niềm tin. Đó là hai mệnh đề khác nhau về căn bản. Lãnh đạo có nhiều việc? Đúng là lãnh đạo có nhiều việc, nhưng không thể lấy đó làm có bào chữa cho sai lầm. Chúng ta là con người chứ không phải thần thánh, chúng ta đương nhiên khó tránh khỏi sai lầm. Phạm sai lầm không có gì đáng sợ, sửa chữa là xong. Phạm phải sai lầm, sửa chữa thì vẫn là đồng chí tốt. Anh sửa chữa sai lầm, chúng tôi còn hoan nghênh anh, còn tạo cơ hội cho anh. Nếu anh không sửa chữa, nếu anh không tỉnh ngộ, anh sẽ trượt sang phía đối lập với chúng ta. Tôi không nói anh phạm sai lầm. Đương nhiên anh không phạm sai lầm. Anh chỉ muốn đến chúc một ly rượu, thì làm sao có thể gọi là sai lầm. Nếu quả anh phạm sai lầm chúng tôi cũng sẽ cho anh cơ hội để sửa chữa. Phê phán trước, thương yêu sau. Trị bệnh cứu người. Trừng trị để răn đe. Thái độ của chúng ta là như thế. Từ trước đến nay chúng ta đã tuyên bố rõ như vậy. Được được, dù anh

có phạm hay không phạm sai lầm, dù anh tên là gì, tôi cũng uống với anh ly này.

Chủ nhiệm Lưu, anh đến đây làm gì? Anh định diễn trò gì thế? Cái bệnh cũ của anh. Anh là thích diễn trò lắm. Im lặng là vàng. Tôi xem ra anh không phải là vàng. Nếu là vàng thì đã đập anh lâu rồi. Anh quá thích diễn trò. Anh không chịu được yên tĩnh. Anh sợ thiên hạ không loạn. Không phải tôi phê bình anh. Anh có năng lực, anh không phải loại đần. Vì sao nào? Anh đừng có đánh trống lảng. Anh đừng có lúc nào cũng hì hì, hà hà. Vấn đề là ở đó. Ở vào tuổi anh tôi cũng mới chỉ là cán bộ cấp sở, nhưng tôi không hì hì, hà hà. Từ trước tới nay tôi không cười. Ngay đến cười tôi cũng không biết. Vì thế tôi mới được trọng dụng, vì thế tôi mới trưởng thành, mới tiến bộ. Anh xem đó có phải là một chân lý không? Đây là một kinh nghiệm quý, nói chung tôi không bộc lộ mình, không tiếp các nhà báo tham quan phỏng vấn. Tôi là người ngán các vị nhà báo, chưa bao giờ có cảm tình với họ. Họ đến tham quan, phỏng vấn, chiếm mất thời gian quý báu của anh, uống rượu của anh, xong phải đi rồi đi, sau đó viết bài chửi anh. Đó là thứ tác phong gì vậy? Đó không phải là tác phong của chúng ta mà. Tác phong của chúng ta là làm việc tốt cho mọi người, gác lại những việc nhỏ, đoàn kết trên cơ sở chung để cùng tiến bộ. Hôm nay có nhà báo ở đây không? Có phóng viên báo ngành của chúng ta không? Phóng viên của chúng ta thì không ngại. Phóng viên của chúng ta đều có giác ngộ, đều biết lắng nghe, là những đồng chí tốt. Vì thế có thể nói, một chia làm hai. Đó là chân lý. Dù bất cứ lúc nào cũng không được quên đó là chân lý. Chủ nhiệm Lưu, anh cũng một chia làm hai. Anh vẫn là một cán bộ tốt, nếu anh chịu im lặng, anh càng là một cán bộ tốt. Đây không phải là tôi phê bình anh. Phê bình anh tức là tôi yêu mến bảo vệ anh. Tôi không yêu mến bảo vệ anh thì anh không còn là chủ nhiệm Lưu nữa. Cảm kích à? Cảm kích thì phải uống rượu à? Đó là cái lý gì vậy? Chủ nhiệm Lưu, anh lộn xộn rồi. Anh làm tôi yêu cũng không được mà giận cũng không được. Xem ra ở đây có vấn đề. Hình như anh có âm mưu từ lâu rồi. Anh có ý đồ khác. Giương đông kích tây. Thí tốt giữ xe. Hạng Trang múa kiếm, nhằm chém Bái Công. Nhưng tôi không phải là Bái Công. Nếu tôi là Bái Công thì cũng là Bái Công

của thời đại mới, không theo chủ nghĩa tông phái. Loại Bái Công như thế mỗi người chúng ta đều sẵn sàng đảm nhận, càng nhiều càng tốt. Tốt, tôi khen ngợi anh có gan lớn, chưa đạt được mục tiêu quyết không chịu lùi. Anh có cách nghĩ, tôi thích những cán bộ biết suy nghĩ. Tôi nói thật với anh, chủ nhiệm Lưu Ạ, tôi thích khiêu chiến. Không gì làm được tôi sợ. Ly rượu này tôi uống. Uống rồi thì làm sao nào? Ngược lại tôi đang muốn chờ xem, anh còn trò gì nữa thì bày ra đi. Anh là người mới về cơ quan à? Đó là một bộ phận rất quan trọng. Chúng tôi luôn luôn quan tâm đến nó. Đã gặp hai lần rồi à? Tôi bận lắm, phải phụ trách toàn diện mà. Không phải một ngày phải làm hàng núi việc, mà là nếu sơ sẩy thì sai lầm có thể lớn như núi. Có những lúc thật khó nghĩ, đến bản thân mình cũng không làm chủ được, làm gì có phép phân thân. Chúng ta không phải là chúng ta, chúng ta không phải là bản thân mình nữa. Tôi không nói chúng ta và bản thân chúng ta không có quan hệ gì. Làm sao lại không có quan hệ? Tất nhiên là có quan hệ, hơn nữa còn là quan hệ vô cùng trực tiếp. Ý của tôi muốn nói là, chúng ta đều là người của Đảng, chúng ta đều làm việc quên mình cho Đảng. Công tác có toàn diện và cục bộ. Đó là vấn đề phân công, nhưng rất quan trọng. Anh cũng có suy nghĩ như thế? Tại sao lại có suy nghĩ như thế? Anh biết đấy, có những lúc như thế này, chúng ta đã cân nhắc quá nhiều những vấn đề quan trọng, mà bỏ qua những chi tiết cuối cùng. Tôi rất cảm kích vì anh đã nhắc nhở tôi. Người nói không có tội, người nghe lấy đó răn mình. Có thì sửa chữa, không có thì rút kinh nghiệm. Tôi rất vui cạ với anh một ly. Tôi hy vọng rằng anh sẽ đem quan điểm của tôi nói lại cho mọi người nghe, càng nhiều càng tốt.

Không, không đánh đổ. Đó là trò nhảm nhí. Hành tửu lệnh cũng không được. Chúng ta không phải là lũ người lấy rượu làm vui, không thể để mình tuột xuống như hạng người ấy được, không bao giờ được. Thừa nhận đa nguyên hoá là một việc, không rời bỏ nguyên tắc lại là một việc khác. Tôi biết các anh nói xấu sau lưng tôi, rằng ở nhà tôi với vợ tôi gọi nhau bằng đồng chí. Gọi nhau bằng đồng chí thì có gì không tốt? Lẽ nào chúng ta nhất định phải đem mối quan hệ hết sức nghiêm túc, hết sức thuần khiết biến thành dung tục thì mới tốt? Tôi nghĩ đó là một thói tật xấu, không thể chấp

nhận, cần phải loại bỏ. Nhưng tôi cũng không cần các anh phải loại bỏ bất cứ cái gì hết. Phải biết bỏ qua cái nhỏ mà nhìn đại cục. Nếu không biết bỏ qua cái nhỏ thì sẽ hỏng việc lớn. Những cái đó đều là kinh nghiệm. Chủ nghĩa kinh nghiệm có hại. Nhưng chúng ta không phải là chủ nghĩa kinh nghiệm. Chúng ta luôn luôn phản đối chủ nghĩa kinh nghiệm. Chúng ta chủ trương xuất phát từ thực tế. Trăm hoa đua nở. Gạt bỏ những cái cũ lạc hậu, rút ra những cái bổ ích cho hiện tại. Chúng ta còn là đồng chí, tại sao không gọi nhau đồng chí? Lẽ nào nếu không thay bằng cách gọi ngài, đại nhân thì chúng ta không thể bắt tay chúc mừng nhau. Đó không phải là cải cách, hay ít nhất đó không phải là thứ cải cách mà chúng ta đề xướng. Văn minh tinh thần vẫn cần phải nói, và còn phải nói mãi. Chúng ta sống trong thời đại cải cách, thời đại mà các thế hệ trước và sau chúng ta có muốn cũng không được. Bây giờ coi như đây là tôi đề nghị, vì cải cách, chúng ta cạ chén. Nhưng tôi xin bổ xung một câu, sau khi uống xong chén này, tôi không uống nữa. Tôi còn phải phát biểu.

Con trai của bộ trưởng Triệu à? Cậu tên là gì? Hình như tôi nhớ, cậu học ở Anh về. Ở Pháp à? Cũng vậy thôi, cùng là hai nước tư bản chủ nghĩa cả. Tuy nhiên cũng không thể bỏ chung một rọ. Chính quyền của giai cấp vô sản đầu tiên trên thế giới là Công xã Pari sinh ra ở nước Pháp. Đó là phép biện chứng của lịch sử. Học tập tất nhiên là cần học tập rồi, nhưng phải có nguyên tắc. Chúng ta là những người có nguyên tắc. Học những cái chúng ta cần, đó là nguyên tắc của chúng ta. Chúng ta cũng có những cái của chúng ta. Chúng ta cũng có những cái để cho người khác học tập. Chẳng hạn như Lôi Phong (một tấm gương về gian khổ rèn luyện thời kì "cách mạng văn hoá" -ND). Hãy còn những món ăn của chúng ta. Cậu từ nước ngoài về, đương nhiên cậu biết một sự thật, các quán ăn Trung Quốc mọc lên khắp thế giới. Đều ở cấp độ thấp? Chẳng lẽ lại thế? Thì cứ coi như vậy đi, cũng không đơn giản nhé. Đó là thứ văn hoá đại chúng. Văn hoá đại chúng là thứ nhân dân thích thú, vì thế nó có sức hấp dẫn nhất. Chúng ta đừng quên, chúng ta là một quốc gia có 1,2 tỉ dân. Chúng ta đứng ở phía đại đa số nhân dân. Có rất nhiều việc cần sự giúp đỡ của bộ trưởng Triệu. Cậu bây giờ là

người trong nhà. Không có địa phương chủ nghĩa, chỉ có Trung Quốc. Nước Trung Quốc là một chỉnh thể, chúng ta không bao giờ được quên điều này. Quên điều này là phản bội, là chia rẽ. Hương Cảng chẳng phải chúng ta sắp thu hồi lại rồi sao? Áo Môn rồi cũng thế. Đài Loan luôn luôn là một bộ phận của Trung Quốc. Chúng ta kiên trì nguyên tắc này. Bộ trưởng Triệu là vị lãnh đạo rất trọng tình cảm. Tôi nghĩ rằng đó là phẩm chất ưu tú của gia đình cậu. Đó là di truyền. Lý luận về huyết thống đã phân biệt một cách khoa học là, có loại huyết thống tốt và có loại huyết thống xấu, trong làn sóng kinh tế thị trường, chúng ta phải giữ cho đầu óc mình tỉnh táo. Có lẽ chúng ta nên tìm một cái lý do gì khác để uống? Một lý do cá nhân. Không phải là lãnh đạo. Chúng ta không nói những lời của lãnh đạo. Lãnh đạo không phải là rượu. Tất nhiên cũng có lúc là rượu, nhưng tôi không nói lãnh đạo là rượu. Không phải cái ý đó. Tôi muốn nói là, lãnh đạo thường phải tiếp xúc với rượu. Lại còn những văn kiện và hội nghị. Người ta nói "văn kiện núi, hội nghị biển", người ta cũng nói "ao rượu, rừng thịt". Đúng rồi, chính là cái ý ấy. Người Trung Quốc thật thâm thúy, lời ngắn ý dài, đồ thanh giảng tục. Đó là sự thâm thúy của người Trung Quốc. Người Pháp có sự thâm thúy ấy không? Thôi được, nếu cậu đã nhất quyết, thì chúng ta uống ly này. Nhưng không thể uống không như thế, có một điều kiện. Không thể mù quáng. Không thể bỏ qua nguyên tắc. Tôi hy vọng vào một lúc thích hợp, cậu sẽ chuyển lời thăm hỏi của tôi tới bộ trưởng Triệu.

Chủ nhiệm Lưu, anh nghe đây, tôi không thể uống nữa. Dù có ai tới cũng không uống, tôi nhớ chúng ta còn có việc, còn họp mà? Cái đó tôi không quên. Tôi lại có thể quên sao. Có bao nhiêu việc lớn đợi chúng ta giải quyết, đợi chúng ta xử lý. Giờ tôi không đợi. Một vạn năm quá dài, chỉ đợi qua một đêm. Tôi sống đợi ngày mai, muôn sự thành vô ích. Chúng ta còn đợi cái gì nữa? Ăn cơm? Đúng rồi, bây giờ chúng ta đang ăn cơm. Có những lúc chúng ta cực bận. Bận bù đầu, quên cả ăn, ba tháng tôi không biết đến mùi thịt. Đúng là như thế. Hội nghị này họp thật đúng lúc. Đó là hội nghị đoàn kết, hội nghị thắng lợi, hội nghị tiến bộ. Bây giờ tôi tuyên bố...

Cái gì thế này? Sao lại đến nữa? Tôi đã nói rồi mà, hội nghị đã kết thúc rồi, giải tán. Giải tán là không uống nữa. Đó là một vấn đề

hết sức rõ ràng và đơn giản. Đó là vấn đề chúng ta cần nhận thức thêm.

Khăn mặt. Cảm ơn.

Ừ ừ, cô tên là gì? Cao Khiết? Cao là cao sang. Khiết là thuần khiết. Rất tốt. Tên rất hay. Cái tên rất có tính triết học. Cái tên khác hẳn với những cái tên khác, tạo cho người ta một sự tưởng tượng phong phú. Cô là công vụ của cơ quan? Bộ phận sự nghiệp cũng có công vụ à? Sao tôi không biết nhỉ? Tại sao tôi lại chưa gặp cô? Chủ nhiệm Lưu, sao anh không báo cáo? Giấu diếm đó là một vấn đề lớn đấy. Tôi muốn nói là, cái không cần báo cáo thì các anh báo cáo, cái cần báo cáo thì các anh không báo cáo. Lập lờ lộn xộn, đầu lừa mồm ngựa, treo đầu dê bán thịt chó. Cô Cao, tôi không nói cô, cô không phải thịt chó, tôi cũng không phải. Đó không phải là lỗi của cô. Cô không thể có lỗi, tôi nhìn cái là biết, cô có những phẩm chất rất đáng quý, nếu không cô không gọi là Cao Khiết. Điều đó có lý, có thể tìm ra qui luật. Đương nhiên cô cũng có sai sót. Sai sót của cô là cô chưa làm việc đến nơi đến chốn. Thế nào gọi là công vụ? Công vụ là phục vụ công cộng. Là định nghĩa đó phải không? Tôi không phải là người biết tuốt, không phải là người thông kim cổ. Tôi là loại người đọc cả đồng sách mà chỉ nhớ được một vài điều. Ý tôi muốn nói, tôi rất chú ý nắm bắt những thông tin đang diễn ra rất phức tạp. Thời đại của chúng ta là thời đại bùng nổ thông tin. Công vụ là thông tin. Cô cũng là thông tin. Cô là thông tin nên không thể lẫn tránh. Nếu cô lẫn tránh cô không phải là công vụ. Tiếp thu phê bình ư? Cô thấy tôi nhìn người không nhầm, đúng không? Tôi biết cô gọi là Cao Khiết là rất có lý. Tên cô phải là như thế chứ không thể là tên nào khác. Tiếp thu phê bình thì cô phải uống trước ba chén. Đảng chúng ta thường xuyên phản đối nói suông. Nói suông có thể làm chết người. Đảng ta rất thực tế. Nếu như cô thừa nhận cô là tin tức thì cô phải uống rượu trước. Nếu cô uống, cô sẽ là cô Cao, một cô Cao triết học, một cô Cao tin tức. Tôi biết nói chuyện phải không? Tôi hiểu công vụ phải không? Không phải tôi phê bình cô, các cô gái xinh đẹp như cô làm cho mọi người rất thích, các cô làm cho mọi người thích thì các cô mới là công vụ. Tôi không thể. Tôi tất nhiên không thể. Cô biết nói chuyện lắm. Cô Cao, cô biết nói chuyện lắm.

Cô còn biết nói chuyện hơn cả chủ nhiệm Lưu. Đúng là đi sau đến trước, sông sông Trường giang lớp sau đè lớp trước, thế hệ sau mạnh hơn thế hệ trước. *Số phong lưu nhân vật/ Hoàn khán kim trào*. Tôi không phải nhà thơ, thời trẻ tôi cũng có làm thơ. Thời trẻ tôi lãng mạn lắm. *Thiên kim tán khứ hoàn phúc lai...* Không phải thơ của tôi, của Lý Bạch đấy. Những câu như thế tôi thuộc rất nhiều. Tôi không là thơ, tôi là rượu. Tôi nói là tôi có nghiên cứu kĩ về rượu. Tôi nhìn là biết ngay thật hay giả. Ý tôi là, nhìn cái tôi biết ngay rượu thật hay giả. Tôi chưa bao giờ uống rượu giả. Tôi thích những cái gì chân thực. Tôi không uống, còn cô phải uống. Uống rượu rồi nói lời thật. Rượu không làm say người thì người tự say. Cô Cao, cô uống đi, cô phải uống. Đúng rồi. Cô công vụ rồi. Cô tin tức rồi. Cô thật dũng cảm. Chủ nghĩa duy vật triệt để không sợ một cái gì cả. Cô dũng cảm, tôi dũng cảm, chúng ta sợ cái gì nữa. Tôi không nói, tôi sẽ uống cùng cô một ly. Trong mọi trường hợp chúng ta phải tôn trọng phụ nữ. Chúng ta sống trong một xã hội văn minh, không được coi khinh phụ nữ. Chúng ta coi khinh phụ nữ là tự coi khinh mình. Vì rằng chúng ta đều do phụ nữ sinh ra. Có thể so với trứng gà do gà đẻ ra. Trứng có trước hay gà có trước, vấn đề đó cần được chúng ta suy nghĩ kĩ... Cái gì một mà thành hai? Cái gì việc tốt thành đôi? Bậy nào, ở đây có ý khác, có thể chúng ta bị mắc lõm. Thôi không nói việc tốt. Không nói thành đôi. Những lời đó không được nói. Nhưng không có nghĩa là không được làm. Không được nói, không có nghĩa là không có gì để nói. Có rất nhiều lý do. Nếu so sánh một chút, tôi thích cách nói đối phòng. Thế nào, cách nói đó hàm xúc đấy chứ? Cô Cao, chúng ta đối phòng đi.

Chủ nhiệm Lưu, anh đến làm gì vậy? Họp à? Họp gì vậy? Chúng ta có gì cần họp? Chẳng phải chúng ta đang họp đây à? Không có việc gì quá lớn, không có cái gì không giải quyết được. Tôi tin chắc chắn. Tôi thích đối đầu. Tôi thích đi vào bản chất. Tôi thích những trận đấu ác liệt. *Vạn lục tùng trung nhất điểm hồng. Vạn hoa tể phóng*. Tóm lại tôi muốn dấy lên một cao trào mới. Chủ nhiệm Lưu, anh mang bình rượu lại đây. Không phải bình đó. Mắt tôi tinh lắm. Tôi tâm sáng mắt tinh, nhìn thấu tất cả. Đó là bình nước lọc, không phải rượu, tôi là rượu.

Tốt rồi, bây giờ bắt đầu từ bàn của các anh.
Bắt đầu từ đầu./.